

Εισήγηση με αφορμή την εκδήλωση - συζήτηση στις 22/11/2013 στο Βύρωνα.

Παρουσίαση της μπροσούρας-μετάφρασης:

"Αυτοδιάλυση της Scalp-Reflex Παρισιού: ένας αυτοκριτικός απολογισμός"

1. ΑΝ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΓΕΝΝΑ ΚΡΙΣΕΙΣ,

Ο ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΤΙΣ ΥΙΟΘΕΤΕΙ

Η παγκόσμια καπιταλιστική αναδιάρθρωση που διεξάγεται με βίαιους ρυθμούς τα τελευταία χρόνια σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης αποκαλύπτει το πραγματικό πρόσωπο της δικτατορίας του κεφαλαίου και των αφεντικών πάνω στις ζωές των υποτελών τάξεων. Οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ διεξάγουν μια πολυεπίπεδη ταξική επίθεση ρίχνοντας στον κάλαθο των αχρήστων τα κοινωνικά συμβόλαια που υπογράφηκαν μεταξύ των περίφημων κοινωνικών εταίρων τις προηγούμενες δεκαετίες με σκοπό τη διατήρηση της κοινωνικής-ταξικής ειρήνης. Το τέλος του προηγούμενου αιώνα σήμανε τη σταδιακή κατάρρευση του κοινωνικού κράτους ανά την Ευρώπη από τη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα. Και ο νέος αιώνας υποδέχτηκε με τρόμο την καπιταλιστική κρίση που συνέτεινε στην όξυνση της ταξικής επίθεσης των αφεντικών. Σε ελληνικό, αλλά και ευρωπαϊκό επίπεδο, η φτωχοποίηση ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων, η βίαιη υποτίμηση των εργατών και των εργατριών, η απόσυρση του κράτους από το κόστος αναπαραγωγής της εργατικής τους δύναμης (κατάρρευση κοινωνικού κράτους), η σκλήρυνση και θωράκιση των καθεστώτων σε θεσμικό/νομικό/κατασταλτικό/ιδεολογικό επίπεδο και ο ανοιχτός πόλεμος ενάντια στους «εσωτερικούς εχθρούς» και τις «επικίνδυνες τάξεις», αποτελούν μερικούς από τους θεμελιακούς άξονες που μπορούν να περιγράψουν τη διαφαινόμενη ανάδυση και εγκαθίδρυση ενός σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Ταυτόχρονα, οι παγκόσμιες αντιτρομοκρατικές εκστρατείες μέσα και έξω από τα εδάφη των εθνικών-χωρών, ο νέος κύκλος πολιτικών/στρατιωτικών επεμβάσεων σε χώρες της Β. Αφρικής και της Μ. Ανατολής, η διακρατική διαχείριση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής με στρατιωτικά/αστυνομικά/θεσμικά μέσα, η παγίωση των καταστάσεων «εξαιρέσεως» σε κατασταλτικό/θεσμικό επίπεδο, η πολιτική ενδυνάμωση των υπερεθνικών μηχανισμών κυριαρχίας (Ε.Ε, ΔΝΤ κ.α), αποτελούν επιμέρους επεισόδια που εκτυλίσσονται σε τοπική και παγκόσμια κλίμακα και συναρθρώνουν την πορεία της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης με το χτίσιμο του σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Επεκτείνοντας τη σκέψη μας, μπορούμε να πούμε ότι σε περιόδους οικονομικής ύφεσης ο καπιταλισμός δεν σβήνει τις μηχανές του. Η αναζήτηση των τρόπων και των μεθόδων με τους οποίους θα επιβληθεί ο νέος κύκλος κεφαλαιακής συσσώρευσης δεν παράγει κανένα ιστορικό κενό ούτε και επιβάλλει μια μακρά περίοδο κοινωνικής αγρανάπαυσης. Αντίθετα, εισερχόμαστε σε μια ιστορική φάση βίαιης προσαρμογής στις νέες απαιτήσεις των οικονομικών-πολιτικών ελίτ. Βίαιης, όχι μόνο επειδή τα αφεντικά θα μετέλθουν βίαιων μεθόδων, για να επιβάλλουν την εκμετάλλευσή μας, αλλά γιατί στη συγκυρία αυτή δεν αναζητούνται ούτε κοινωνικοί διάλογοι και συναινέσεις ούτε συνομιλητές και εταίροι. Οι κοινωνικές-ταξικές αντιθέσεις δεν είναι τα παρεπόμενα μιας μεμονωμένης ρύθμισης που μπορούν να διαχειριστούν με αστερίσκους και παραθυράκια σε νόμους. Αντίθετα, το ιστορικό ερώτημα που προκύπτει είναι τα περιθώρια μοιράσματος του πλούτου και της εξουσίας, του βασιλείου της ανάγκης και του βασιλείου της ελευθερίας μεταξύ των εκμεταλλευτών και εκμεταλλευσόμενων. Και σ' αυτό ακριβώς το σημείο παράγεται η κρίση. Κρίση που δεν περιορίζεται σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο, αλλά διαμορφώνει την ίδια την οργάνωση των σύγχρονων καπιταλιστικών κοινωνιών, των θεσμών και των σχέσεων που γεννούν και εμπεριέχουν, των ιδεών και των νοημάτων που παράγουν και ανταλλάσσουν, των κοινωνικών δυνάμεων που συνυπάρχουν και συγκρούονται.

Και βέβαια, όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν ούτε κανένα μεγαλειώδες έργο μιας δράκας παγκόσμιων συνωμοτών ούτε και κάποιο «αναμενόμενο» στάδιο στον κύκλο της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Μετά από μια 5ετία όπου ο δημόσιος λόγος (και όχι μόνο αυτός που ελέγχεται από τους κυρίαρχους θεσμούς) κατακλύστηκε από κάθε λογής προσέγγιση και ανάλυση γύρω από το «φαινόμενο της καπιταλιστικής κρίσης» δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε το ρίσκο που ενέχει η ενσωμάτωση μιας τέτοιας φρασεολογίας από πλευράς μιας ελευθεριακής/αντικαπιταλιστικής θεώρησης. Γιατί, πλέον, η ουδέτερη επίκληση των αιτιών και των συνεπειών της κρίσης δεν μπορεί παρά να αποτελέσει εργαλείο αποπροσανατολισμού και δημαγωγίας για όσους είθισται να χειρίζονται τέτοια. Για εμάς, η τάση μυστικοποίησης των αιτιών της κρίσης πίσω από οικονομικούς δείκτες και νούμερα ή η αφελής επίκληση προκαθορισμένων σταδίων γύρω από την καπιταλιστική ανάπτυξη, όχι μόνο δεν μπορούν να βοηθήσουν την ανάπτυξη της κριτικής θεώρησης των αγώνων και των κινημάτων απέναντι στην κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου, αλλά δεν μπορούν σε καμία περίπτωση ν' αναμετρηθούν και με την ίδια την πραγματικότητα. Σε ό,τι μας αφορά, δε βλέπουμε την καπιταλιστική κρίση ούτε ως φυσικό φαινόμενο, που «θα περάσει», ούτε και ως μια de facto κατάσταση που οι κοινωνίες και οι αγώνες τους μπορούν απλά να «προσαρμοστούν» στις νέες συνθήκες. Αντίθετα, βλέπουμε να διεξάγεται μπροστά μας (άλλη) μια καπιταλιστική αναδιάρθρωση (με προφανή ιστορική διάσταση για τις σύγχρονες κοινωνίες) που επηρεάζει και επηρεάζεται από την εξέλιξη του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Και όσο αμείλικτα δεμένη είναι η ζωή και τα βιώματά μας από τις συνθήκες που διαμορφώνει η αναδιάρθρωση αυτή, τόσο αμείλικτα δεμένη είναι η πορεία της αναδιάρθρωσης αυτής από την υποκειμενική μας δυνατότητα να την ανεχτούμε, να την υπομείνουμε ή να την μπλοκάρουμε.

2. ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ.

ΟΙ ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΤΟΥ.

Ας έρθουμε στο εδώ και τώρα. Η ελληνική πολιτική πραγματικότητα σε καιρούς κρίσης χαρακτηρίζεται από τη συνεχή επίκληση της εθνικής διακινδύνευσης. Από το διεθνή έλεγχο της ελληνικής οικονομίας επί Καραμανλή μέχρι τη διάσωσή της από ΔΝΤ-Ε.Ε επί Παπανδρέου, από το δημοσιονομικό χρέος μέχρι τα πακέτα μέτρων της τρόικας, από τις «αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές» μέχρι την έξοδο από την Ευρωζώνη, ο κυρίαρχος λόγος του καθεστώτος και των μηχανισμών του, εκρέει αδρεναλίνη και φόβο. Η κυρίαρχη αφήγηση θέλει την εθνική οικονομία όχι μόνο να καταρρέει, αλλά να μας συμπαράσχει όλους ανεξαιρέτως, έχοντες και μη έχοντες, είτε τα φάγαμε είτε δεν τα φάγαμε μαζί. Η φράση του Γ.Παπανδρέου πριν τις εκλογές του 2009 «ή αλλάζουμε ή βουλιάζουμε», πριν καν την είσοδο της Ελλάδας στο ΔΝΤ, εγκαινιάζει τη νέα πολιτική ρητορεία του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης που μας καλεί να πειθαρχήσουμε και να θυσιαστούμε με φόντο τον κίνδυνο της χρεωκοπίας. Δύο χρόνια μετά, το 2011, η τρόικα και το μνημόνιο είναι η κυρίαρχη πολιτική ατζέντα, ο φόβος για χρεωκοπία και η έξοδος απ' το Ευρώ συνεχίζει να «στοιχειώνει» την πολιτική και οικονομική ελίτ και ένας νέος κύκλος κοινωνικής έντασης έχει καταγραφεί στα σπλάχνα της κοινωνίας ενάντια σε κάθε λογής (ανθρωπο) θυσίες.

Και ενώ η πολιτική σύγκρουση σε κεντρικό επίπεδο χαράσσεται γύρω από το μνημονιακό ή αντιμνημονιακό στρατόπεδο και τα αντίστοιχα εθνικά σχέδια διάσωσης, η βιαιότητα των αναδιαρθρωτικών αλλαγών επιταχύνεται και οι μηχανισμοί του καθεστώτος παράγουν συνεχώς μονόδρομους που εκβιάζουν την κοινωνική πειθάρχηση στο όνομα της εθνικής ανάγκης. Οι κινητοποιήσεις που πυροδοτεί η κατάληψη της πλατείας Συντάγματος και οι συνελεύσεις στις πλατείες ανά τη χώρα, τροφοδοτούν κυρίαρχα την απαξίωση και την αμφισβήτηση του πολιτικού προσωπικού του καθεστώτος. Με την εθνοσωτήρια συγκυβέρνηση Παπαδήμου το Νοέμβρη του 2011, υπογράφεται και νομιμοποιείται η αυταρχική εξέλιξη του αστικού κοινοβουλευτισμού γκρεμίζοντας τις άχρηστες πλέον αυταπάτες περί κομματικών στρατοπέδων και εκλογικών πελατειών. Οι κοινοβουλευτικοί και κομματικοί μηχανισμοί ευθυγραμμίζονται πλήρως στις απαιτήσεις ενός νέου καθεστώτος που βασίζεται σε καταστάσεις εξαίρεσης που μέχρι πρότινος οι δημοκρατίες ενσωμάτωναν σε περιπτώσεις πολέμων ή φυσικών καταστροφών.

Η κήρυξη των εθνικών εκλογών για το Μάη του 2012 αποσκοπεί στην αποσυμπίεση και το καναλιζάρισμα της κοινωνικής δυσαρέσκειας της προηγούμενης περιόδου η οποία μεταφράστηκε όχι μόνο σε διάχυτες ενέργειες στοχοποίησης του πολιτικού προσωπικού, αλλά και σε οξυμμένες κοινωνικο-ταξικές εντάσεις με αποκορύφωμα τα εξεγερτικά γεγονότα της 12^{ης} Φλεβάρη. Από τη μια, τα αριστερά και εθνικοπατριωτικά αντιμνημονιακά μέτωπα προσπαθούν να εξαργυρώσουν την κοινωνική οργή και από την άλλη ολοκληρώνεται πολιτικά η συγκρότηση μιας «συμμαχίας των προθύμων» που θα προσφέρει διάφορα εχέγγυα, όπως η παραμονή στο Ευρώ, η αποφυγή της χρεωκοπίας και η «υπεύθυνη διαπραγμάτευση». Οι προεκλογικές δηλώσεις του Σαμαρά για «ανακατάληψη των πόλεων από τους λαθραίους, τους βίαιους και τους άνομους» προαναγγέλλει όχι μόνο τα κατασταλτικά μέτωπα που θα ανοίξει το νέο καθεστώς, αλλά και τη συνολικότερη μετατόπισή του στο δόγμα του Νόμου και της Τάξης. Έτσι, η αναδιάταξη του ντόπιου πολιτικού συστήματος επιβάλλει την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση των «ατίθασων παιδιών» του, των φασιστών και των νεοναζί της Χ.Α, καθώς και την εκλογική ενδυνάμωση της «υπεύθυνης κυβερνώσας αριστεράς» υπό τη μορφή του ΣΥΡΙΖΑ.

Η νέα τρικομματική συγκυβέρνηση (με αριστερό κολαούζο πλέον) αναλαμβάνει την απαρέγκλιτη υλοποίηση των κυρίαρχων επιλογών. Και ενώ οποιεσδήποτε ελπίδες περί αναδιαπραγμάτευσης, απαγκίστρωσης ή κατάργησης της «εθνικής κατάρας» του μνημονίου διαψεύδονται, το καθεστώς σπεύδει να προωθήσει τη νέα πολιτική του ατζέντα. Επιλέγεται η νέα καραμέλα της «υπεράσπιση της Δημοκρατίας» έναντι στο μπαμπούλα της ακροδεξιάς, στην ανευθυνότητα της Αριστεράς, στους βίαιους και τους ακραίους: ο φασίστας Πρετεντέρης εγκυβερνά τον ΚΥΠΑΤΖΗ Μιχαολιάκο στη «δημοκρατική τάξη» και τον Τσίπρα σε «υπεύθυνη αντιπολίτευση», ο φασίστας υπ.ΠΡΟΠΟ Δένδιας προειδοποιεί τον Κασσιδιάρη και τα στρατά του ότι «δεν θα μας πάρετε τη δουλειά», ενώ προσπαθεί να παρουσιάσει το ΣΥΡΙΖΑ ως παράγοντα κοινωνικής αποσταθεροποίησης. Εν συνεχεία, οι φασίστες εγκυβερνούν το κράτος για την «ανυπαρξία» του και η Αριστερά καλεί τη «συντεταγμένη πολιτεία» να παρέμβει για ν' «αποφευχθούν τα χειρότερα», ενώ δεν ξεχνά με το γνωστό ιδεολογικό αυτισμό της να καταδικάζει τη «βία απ' όπου κι αν προέρχεται». Ταυτόχρονα, ενώ το «επίσημο» καθεστώς ζητά «εθνικές θυσίες» έναντι των εκβιασμών των «ξένων», του ΔΝΤ και της τρόικας, οι φασίστες καλούν σε «πατριωτική έγερση έναντι των ξένων τοκογλύφων» ψάχνοντας και οι δύο για μαλάκες που θα σφίξουν το ζωνάρι μέχρι να πνιγούν. Κοινός τόπος των παραπάνω εξελίξεων αποτελεί η πλήρης νομιμοποίηση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, της κρατικής πυγμής και βαρβαρότητας στο όνομα διαφόρων «κινδύνων» και «ακροτήτων» όπου η άλλοτε «δημοκρατική διαχείριση» ανοίγει τα πλαίσιά της αφομοιώνοντας πλήρως ολοκληρωτικούς σχεδιασμούς και πρακτικές.

Η κοινοβουλευτική εκπροσώπηση της Χ.Α δεν σημάνει απλά μια «μετατόπιση προς τα δεξιά» για το νέο μετεκλογικό σκηνικό. Ουσιαστικά, επισημοποιεί και αναγνωρίζει τη φασιστική παράμετρο στην πολιτική διαχείριση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Οι μήνες που ακολουθούν είναι ενδεικτικοί. Το καθεστώς προωθεί πλήρως την ατζέντα της οξυμμένης ρατσιστικής και φασιστικής επιθετικότητας, δίνοντάς της την κωδική ονομασία «Ξένιος Ζευς»: διευρυμένες σκούπες στα κέντρα των μητροπόλεων, ξυλοδαρμοί και θάνατοι μεταναστών σε ΑΤ, δεκάδες στρατόπεδα συγκέντρωσης παράνομων εργατών, ιδεολογικός πόλεμος για το λαθρεμπόριο και την «υγειονομική βόμβα» των μεταναστών. Παράλληλα, το θερμό καλοκαίρι του 2012 βρίσκει πανέτοιμα τα ρατσιστικά τάγματα εφόδου των χρυσαυγιτών που διεξάγουν γενικευμένα πογκρόμ σε όλη την Ελλάδα ενάντια σε μετανάστες και πρόσφυγες και επιχειρούν να στοχοποιήσουν τη φιγούρα του ξένου ως υπαίτιου για όλα τα δεινά των ντόπιων, να νομιμοποιήσουν τη φυσική εξόντωση του παράνομου, πλεονάζοντος εργατικού δυναμικού σε καιρούς κρίσης και, βεβαίως, ν' αντλήσουν και οι ίδιοι πολιτικά οφέλη από την επιχείρηση αυτή. Τα media και η αστυνομία είναι οι απαραίτητοι συνεργάτες που τους κάνουν αβάντα, επικοινωνιακά και επιχειρησιακά. Λίγους μήνες αργότερα, θα ακολουθήσει η γενίκευση των κατασταλτικών πογκρόμ του κράτους όχι μόνο στο κέντρο των μητροπόλεων, αλλά και στην επαρχία. Όχι μόνο σε μετανάστες, αλλά και σε καταυλισμούς Ρομά, σε τοξικοεξαρτημένους, σε οροθετικές γυναίκες κ.α. Ουσιαστικά, η κρατική και μιντιακή προπαγάνδα για την «ανασφάλεια των πολιτών» και την ανομία, νομιμοποιεί απόλυτα τα φαινόμενα «ταγμάτων εφόδου» και «απονομής δικαιοσύνης» από τους φασίστες ελλείψει ενός «υπεύθυνου αστυνομικού κράτους». Η κατασκευή των «υγειονομικών βομβών» και, βέβαια, η ρητορεία για την κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας και της κίνησης των εμπορευμάτων ως συνέπεια του

«παράνομου εμπορίου», αποτελούν τα απαραίτητα ιδεολογικά όπλα, ώστε να νομιμοποιηθούν τα κατασταλτικά και ρατσιστικά πογκρόμ απέναντι στους μετανάστες και τους πρόσφυγες.

Το Δεκέμβρη του 2011, η εισβολή των ΜΑΤ και η εκκένωση της κατάληψης της Villa Amalias αποτελεί το αποφασιστικό βήμα για την κατασταλτική σκλήρυνση του καθεστώτος απέναντι στον εσωτερικό εχθρό, τις δομές και την πολιτική του δράση και ύπαρξη. Η κατασταλτική επιχείρηση ενάντια στην «ανομία» έρχεται να «δέσει» με προηγούμενες φάσεις της ευρύτερης κατασταλτικής στρατηγικής που στόχευε στον εκφοβισμό και την αδρανοποίηση μέσω του φόβου και του Νόμου: δημιουργία δεξαμενής διώξεων (πχ. υπόθεση Χαλανδρίου), ποινικοποίηση των συντροφικών και φιλικών σχέσεων, μαζικές προληπτικές προσαγωγές πριν από διαδηλώσεις κ.α. Οι αγωνιζόμενοι βαφτίζονται άνομοι και βάνδαλοι, ώστε να νομιμοποιηθεί η πλήρης ηθική απαξία και εξόντωσή τους. Μέχρι και το καλοκαίρι του 2013, δεκάδες καταλήψεις, στέκια και αυτοοργανωμένοι χώροι δέχονται την κατασταλτική επίθεση του κράτους υπό τις πανηγυρικές ιαχές της Χ.Α η οποία ζητά την επίταση της κρατικής πυγμής απέναντι σ' όσους σηκώνουν κεφάλι και αντιστέκονται, ενώ προετοιμάζεται να εκμεταλλευτεί το κερδισμένο έδαφος που της παραχωρούν τα στρατεύματα της δημοκρατίας. Ταυτόχρονα, επανέρχεται και εγκαινιάζεται και επίσημα η κυρίαρχη ρητορική των άκρων που απαιτεί ίσες αποστάσεις, την καταδίκη της βίας απ' όπου κι αν προέρχεται και, βεβαίως-βεβαίως, την υπεράσπιση της δημοκρατίας απ' όσους την επιβουλεύονται. Ρητορική που γρήγορα θα βρει τους αριστερούς στυλοβάτες της και θ' αποτελέσει το κυρίαρχο ψευδοδίπολο, ώστε το καθεστώς να βγει από τις κοινωνικές-ταξικές εντάσεις μέσα από την κατασταλτική διαχείρισή τους.

Παράλληλα, διεξάγεται μια άνευ προηγουμένου επιχείρηση γενικευμένης φτωχοποίησης και καταλήστευσης των κατώτερων τάξεων του πληθυσμού: η εργατική δύναμη πρέπει να γίνει πολύ φτηνή, ώστε να λαδωθεί ο «πολυπόθητος τροχός της ανάπτυξης», ο κοινωνικός πλούτος πρέπει να εκποιηθεί στο όνομα του δημόσιου χρέους και της ανταποδοτικότητας, αυξάνουν οι κοινωνικές ομάδες που αποκλείονται και περισσεύουν δημιουργώντας ένα σύγχρονο στρατό αναλώσιμων σκλάβων. Κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, άρθρο 99, μαζικές απολύσεις, ανακύκλωση της ελαστικής εργασίας (ΕΣΠΑ, κοινωφέλεια, μαθητεία), περιορισμός και κατάργηση κοινωνικών παροχών αποτελούν τη θεσμική αποτύπωση της ταξικής επίθεσης στους «από κάτω». Πλάι σ' αυτά, το καθεστώς ανοίγει τον κύκλο των επιστρατεύσεων απέναντι σε απεργούς και αγωνιζόμενους. Από την εισβολή των ΜΑΤ στη Χαλυβουργία μέχρι την «στρατιωτική ανακατάληψη» του μηχανοστασίου του Μετρό στα Σεπόλια, επιλέγει τη στρατιωτική διαχείριση των κοινωνικών/ταξικών εντάσεων επιχειρώντας να εξαφανίσει κάθε είδους εμπόδιο στην εφαρμογή των προσταγών της. Τρανό παράδειγμα αποτελεί ο αγώνας των κατοίκων τις ΒΑ Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού της «Ελληνικός Χρυσός Α.Ε». Εγκαθίσταται μια τεράστια συνθήκη εξαίρεσης για τις περιοχές και τις τοπικές κοινωνίες της Χαλκιδικής: δημιουργία κόκκινης ζώνης σε μια τεράστια έκταση πάνω στο βουνό που φυλάσσεται από security της εταιρείας αγκαλιά με τα ΜΑΤ, στρατιωτική κατοχή ολόκληρων χωριών με ελέγχους και εισβολές σε σπίτια, δημιουργία βάσης δεδομένων DNA σε ολόκληρες κοινότητες με βάση τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης, προφυλακίσεις και ομηρίες δεκάδων κατοίκων. Μέσα από επαναλαμβανόμενες αστυνομικές επιχειρήσεις τύπου «Σοκ και Δέος» το καθεστώς επιχειρεί να τρομοκρατήσει και να σπείρει το φόβο και την αμηχανία σ' όσους αντιστέκονται ορθώνοντας σε κάθε ανοικτό κοινωνικό μέτωπο το σύνολο των διωκτικών, θεσμικών και ιδεολογικών μηχανισμών του.

Μέσα απ' όλα αυτά γίνεται σαφές ότι σε καιρούς κοινωνικών-ταξικών εντάσεων και πολιτικής αποσταθεροποίησης, οι φασίστες ως κοινοβουλευτικό κόμμα, ως επίσημος, πλέον, φορέας εξουσίας, αποτελούν κάτι παραπάνω από απλό εργαλείο του κράτους και των αφεντικών ενάντια στους καταπιεσμένους. Η ολοκληρωτική διαχείριση, η φασιστική και εθνικιστική προπαγάνδα και η κατασταλτική ωμότητα αποτελούν μια σαφή συστημική παράμετρο, ένα θεμέλιο λίθο του σύγχρονου ολοκληρωτισμού για την αντιμετώπιση της κοινωνικής δυσaráεσκείας. Ούτως ή άλλως, η πολυπόθητη κοινωνική ειρήνη έχει πυρποληθεί προ πολλού και πλέον επιχειρείται η πλήρης κοινωνική καθυπόταξη χωρίς περιθώρια ισορροπιών. Σε κοινωνικό επίπεδο, οι χρυσαυγίτικες ορδές και οι παρακρατικοί μηχανισμοί τους με την αगाστή συμβολή της αστυνομίας συγκροτούν το μισθοφορικό στρατό του ελληνικού κράτους που πρόθυμα αναλαμβάνει το έργο της βίαιης κοινωνικής πειθάρχησης στις αντικοινωνικές επιλογές κάθε λογής τρόικας, εξωτερικού ή εσωτερικού. Αυτός ο συρφετός πατριωτών, εθνικιστών, ρατσιστών και κάθε λογής κανίβαλων

που συσπειρώνεται γύρω από τις πρακτικές και τα λογύδρια των νεοναζί αποτελεί μια κρίσιμη κοινωνική μάζα που σε συνεργασία με τους επίσημους μηχανισμούς του κράτους διεξάγουν το έργο της αντιεξέγερσης προσπαθώντας αφενός να ανακόψουν το πλατύ κύμα κοινωνικής αμφισβήτησης και οργής και αφετέρου να δράσουν διαλυτικά και απειλητικά απέναντι στις κοινωνικές δυναμικές της αντίστασης, της χειραφέτησης, της εξέγερσης και της ελευθερίας. Η φασιστική επιθετικότητα μέσα από τα τάγματα εφόδου και το μιλιταρισμό τους είναι εδώ, ώστε να περιφρουρηθεί και να βαθύνει η καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Ταυτόχρονα, η «κυβερνώσα Αριστερά» προσπαθεί να προβληθεί ως μια εναλλακτική διαχείριση της εξουσίας με δημοκρατικές αναφορές και κοινωνικό πρόσωπο. Η νέα «υπεύθυνη αντιπολίτευση» του ΣΥΡΙΖΑ σπεύδει να υιοθετήσει την πολιτική των «ίσων αποστάσεων» και να προβεί σε μια σειρά δηλώσεων νομιμοφροσύνης. Πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί η συνειδητή εξομοίωση και το τσουβάλιασμα της δράσης των φασιστικών συμμοριών με τις πρακτικές κοινωνικής και πολιτικής αντιβίας που αμφισβητούν τη μέγγενη της αστικής νομιμότητας; Πώς αλλιώς μπορεί να εκληφθεί η μανιώδης προσπάθειά τους να στηθούν «δημοκρατικά αντιφασιστικά μέτωπα» και «δίκτυα αλληλεγγύης» που τα μεν πρώτα, θα περιορίζονται στη δημοκρατική καταδίκη και στο αίτημα παρανομοποίησης της Χρυσής Αυγής και τα δε δεύτερα, θα χρηματοδοτούνται από τους βουλευτικούς μισθούς του ΣΥΡΙΖΑ ή τα ΕΣΠΑ και θα παίζουν το ρόλο «ομάδων πίεσης» απέναντι στο καταρρέων κοινωνικό κράτος; Πώς αλλιώς μπορεί να εννοηθεί η προσπάθειά τους να απογυμνώσουν τους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες από οποιοδήποτε ρηξιακό, ανατρεπτικό και συγκρουσιακό περιεχόμενο και μορφή και να τους μετατρέψουν σε «κοινωνική αντιπολίτευση» χειραγωγούμενη από τους ίδιους. Είναι σαφές πως η δήθεν προοδευτική πολιτική διαχείριση της εξουσίας από την «κυβερνώσα Αριστερά» περνά κατεξοχήν μέσα από την κοινωνικο-ταξική ειρήνευση. Και σ' αυτό ακριβώς το σημείο συμπλέει με τον τεράστιο ιδεολογικό και κατασταλτικό πόλεμο που διεξάγει το καθεστώς ενάντια στις κοινωνικές δυναμικές της αυτοοργάνωσης και της ρήξης, της ανατροπής και της ελευθερίας που αντιστέκονται όχι μόνο στο μονόδρομο της φτώχειας και της εξαθλίωσης, αλλά και στην προοπτική της συνδιαλλαγής και της αφομοίωσης, της ενσωμάτωσης και της ήττας.

Ο φασισμός δε θα έρθει απ' το μέλλον, καινούργια τάχα νέα να μας φέρει.

Το φαινόμενο «χρυσή αυγή» δεν είναι ένα αποτέλεσμα που δημιουργήθηκε με μόνη και κύρια αιτία την κατάντια των καιρών. Δεν είναι, δηλαδή, απλά μίαν απάντηση του κόσμου που νοιώθει ανασφαλής και μες τον πανικό του υποστηρίζει αυτόν που νοιώθει ως προστάτη.

Επιμελώς αποκρύπτουμε τη μεγάλη απήχηση των ρητορειών του Μεταξά από το 1936 έως το 1941, τη φιλογερμανική μας κατοχική ιστορία και όλα τα ελληνικά ανθρωποειδή απολειφάδια εκείνων των καιρών, που λυμαινόταν τον τόπο ως άμεσοι συνεργάτες των ναζί κατακτητών. Το πιο τραγικό είναι πως είμαστε η χώρα στον κόσμο με τις λιγότερες καταδίκες δοσίλογων μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο οι οποίοι βρήκαν τη θέση που τους άρμοζε στα ΤΕΑ και τη χωροφυλακή. Έτσι, η καθεστωτική «ρουφιανιά» κληροδοτήθηκε, μαζί με τις φασιστικές πρακτικές του μετεμφυλιακού κράτους. Οι εξορίες, φυλακές, εκτελέσεις κομμουνιστών, παρέδωσαν την σκυτάλη στις παρακρατικές και κρατικές δολοφονίες (Λαμπράκη, Πέτρουλα) και την άγρια καταστολή.

Και ύστερα ήρθε η χούντα, να σώσει τη χώρα από την πολιτική φαυλότητα και την οχλοκρατία. Με τις λιγότερες αντιστάσεις απ' ό,τι θα περίμενε κανείς και τη στήριξη σιωπώντας από μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας (ακόμα ακούμε το ένας Παπαδόπουλος χρειάζεται, να μας σώσει). Πιο μετά, όταν επανήρθε η «δημοκρατία», με το πρωθυπουργό της ΕΡΕ- σωτήρα, τα ξεχάσαμε όλα, καθώς επικράτησε το σλόγκαν, «Οι κακοί Αμερικάνοι φταίγανε και φταίνε πάντα για όλα!». Πόσο γρήγορα ξεχάσαμε το πόσοι έλληνες φασίστες, από το '36 στο '67 και μέχρι σήμερα, ζούνε, αφεντεύουν και οργιάζουν, φροντίζοντας μάλιστα να κληροδοτούν αυτό το μιαρό τους νόημα, χρόνια και χρόνια, γενιές και γενιές.

Έμειναν , βέβαια, -από τα σοσιαλιζέ 80's- κάποιες απόπειρες στην καρδιά λίγου κόσμου, αλλά από κει και πέρα το χάος. Αυτό που επικράτησε ήταν η μίζα, το ρουσφέτι ,οι τσάμπα επιδοτήσεις από τους κουτόφραγκους και εντέλει ο εκμαυλισμός των συνειδήσεων και η καταστολή κάθε αγωνιστικού-αντιστεκόμενου πνεύματος στην κοινωνία. Όσο κομμουνιστικό πολιτισμό κουβαλάνε οι μετανάστες από τα πρώην σοβιετικά κράτη, άλλο τόσο σοσιαλιστικό πολιτισμό κουβαλάει και η κοινωνία μετά από τόσα χρόνια «σοσιαλισμό».

Στην περίοδο της ευμάρειας, όταν οι αλβανοί έκτιζαν τα σπίτια, οι Φιλιππινέζες τα καθάριζαν, οι Ρωσίδες ξεσκάτιζαν τους γονείς και οι ελληνάρες ξεκαύλωναν με Ουκρανές (κι όλα αυτά για λίγα ψίχουλα), διαδήλωναν για την ελληνικότητα της μακεδονίας, έπαιζαν στο χρηματιστήριο, περιμένοντας την ανάπτυξη, πανηγύριζαν για την επιτυχία στο Euro, ενώ ταυτόχρονα τους έφταιγαν οι μετανάστες και οι Ρομά, γιατί είναι βρωμιάρηδες, κλέφτες και ρίχνουν τα μεροκάματα στα χωριά και τις πόλεις. Και όταν έσβησαν τα φώτα των ολυμπιακών αγώνων και πλάκωσε η κρίση, τι πιο εύκολο από την ανάδειξη όλων των ξενοφοβικών και ρατσιστικών ενστίκτων, πασπαλισμένων με αρχαιοελληνικά μεγαλεία και χρηστά χριστιανικά ήθη.

Εδώ και 50-60 τουλάχιστον χρόνια έχουμε μία κρατικοεθνοπρακτορική μηχανή, που όχι μόνο υφαίνει ένα δομημένο φασιστικό περιβάλλον εξουσίας, αλλά φροντίζει πέρα από την διατήρηση του φαινομένου, την επικράτησή του... Το «φίδι» έχει όλα τα όπλα και όλες τις εξουσίες με το μέρος του και φρόντισε τόσα χρόνια, κάτω από τη μύτη μας, να επεκταθεί και να θειεύσει, γιατί απλά ο λαός, ή καλύτερα ο κρατικοεθνικός μας προσανατολισμός φασιστίζει από τη «φύση» του. Χρόνια και χρόνια, μας διδάσκουν στα σχολεία εθνοφασιστική ιστορία. Όλη η γνώση και οι έρευνες στα χέρια τους... και μετά στην τιβί. Φασίστες να πουλάνε και να μιλάνε για την ιστορία, φασίστες να πουλάνε και να μιλάνε για τα πολιτιστικά ήθη και έθιμα, φασίστες να πουλάνε και να μιλάνε για την «επανάσταση».

Κι η «αριστερά» να πετάει χαρταετό και να μετράει κουκιά, χρόνια και χρόνια...

Ξέχασε τις ίδιες θεωρίες τις δικές της. Δε θέλει να θυμάται ποιο είναι εκείνο το ποσοστό συνειδητοποιημένου κόσμου που χρειάζεται για να ξεκινήσει κάτι πραγματικά επαναστατικό και όμορφο. Είναι πολύ μικρότερος αυτός ο αριθμός απ' ό,τι φαντάζεται κανείς κι όμως η «αριστερά» προτιμάει να μην ασχοληθεί καν με συνειδητοποιημένους ανθρώπους παρά να κυνηγήσει τα ατέρμονα ποσοστά των κουκιών και των αστικών εκλογών.

Και οι φασίστες «αυτοοργανώθηκαν» καλύτερα και τώρα μετριοούνται και μετρήθηκαν αρκετοί, μαζί με το ποίμνιο τους φυσικά.

3. Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Π.ΦΥΣΣΑ

ΚΑΙ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΩΣ ΣΗΜΕΙΟ ΚΑΜΠΗΣ

Η Χ.Α αποτελούσε μέχρι πρότινος το δεξί χέρι του συστήματος, το μόνιμο εκείνο το οποίο είχε επωμιστεί τη βρώμικη δουλειά της αστικής δημοκρατίας. Μέσω της δράσης της η Χ.Α, (πατώντας πάνω στον υπάρχοντα κοινωνικό συντηρητισμό, αλλά και στα πιο ποταπά και ανηλεή κοινωνικά ένστικτα) φρόντιζε να θέτει τις βάσεις, για να απενεχοποιεί κοινωνικά, αλλά και να πιέζει στη σκλήρυνση της εφαρμογής των πρακτικών και των ιδεολογημάτων της κυρίαρχης πολιτικής ατζέντας (μεταναστευτικό, ασφάλεια κ.α.). Το σκηνικό, δυνάμει των πρόσφατων εξελίξεων, φαίνεται να έχει αλλάξει άρδην. Είναι πράγματι, όμως, έτσι; Εν προκειμένω, δηλαδή, σε μια τόσο επισφαλή περίοδο, υπό την απειλή της συσσωρευμένης κοινωνική οργής και ενδεχόμενων κοινωνικών εκρήξεων, το κράτος επέλεξε να απολέσει ένα από τα πιο χρήσιμα εργαλεία του; Δε νομίζουμε. Αυτό το οποίο συνέβη είναι μια επαναδιευθέτηση του ρόλου των φασιστών, μια φαινομενική μόνο ανακατάταξη δυνάμεων στο εσωτερικό της κυριαρχίας.

Το γεγονός της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα ήταν πράγματι ένα απρόβλεπτο κρατούμενο στους κρατικούς σχεδιασμούς. Προς αποφυγή, λοιπόν, μιας πολιτικής αποσταθεροποίησης, αλλά κυρίως προς καταστολή μιας γενικευμένης κοινωνικής έκρηξης, το κράτος όφειλε να δείξει ποιος κάνει κουμάντο, να στείλει ένα ηχηρό μήνυμα για το ποιος διατηρεί το μονοπώλιο στη βία. Λειτουργήσε προληπτικά, για να αποφύγει ακριβώς τα χειρότερα. Βεβαίως, προληπτικά λειτουργήσε και όταν εκμεταλλεύτηκε το γεγονός αυτό, προχωρώντας στη γελοία καταδίκη της Χ.Α., βομβαρδίζοντας καθημερινά τους εγκεφάλους μας με όλο αυτό το φιάσκο και στοχεύοντας πλην όλων των άλλων και στον αποπροσανατολισμό της ελληνικής κοινωνίας. Σε μια περίοδο που η φτώχεια, η ανεργία και η εξαθλίωση μαστίζουν την κοινωνία, σε μια περίοδο που σε όλους τους τομείς της καθημερινότητας (υγεία, παιδεία, εργασία κλπ.) υπάρχει έντονη δυσαρέσκεια, η οποία μπορεί ανά πάσα στιγμή να μετατραπεί σε πραγματική αμφισβήτηση του ίδιου του συστήματος και να οδηγήσει σε μια ανεπιστρεπτή κοινωνική έκρηξη, το κράτος έρχεται να αξιοποιήσει το γεγονός αυτό καθαυτό και τις μετέπειτα συλλήψεις. Προσπαθεί να ευνοήσει τους σχεδιασμούς του αλλάζοντας ξαφνικά την ατζέντα των προβλημάτων της κοινωνίας, τρομοκρατώντας, στέλνοντας και πάλι πίσω στους καναπέδες τους όσους τόλμησαν να σηκώσουν κεφάλι και στοχεύει, στο να καταστείλει προληπτικά την οποιαδήποτε από τα κάτω επιθυμία αντίδρασης.

Προς το παρόν λοιπόν, με βάση τα κρατικά σχέδια οι χρυσαυγίτες πρέπει να επανατοποθετηθούν στα μετόπισθεν, εκεί που ανέκαθεν ανήκαν, εξακολουθώντας να ασκούν τις συμμορίτικες πρακτικές τους. Άλλωστε το κράτος έχει αποδείξει πανηγυρικά όλον αυτόν τον καιρό ότι μπορεί να κάνει πολύ καλύτερα το έργο της Χ.Α και με όσο το δυνατόν λιγότερο κόστος. Γιατί ο φασισμός δε γεννήθηκε κι εξετράφη μόνο από ένα νεοναζιστικό μόρφωμα. Ο φασισμός γεννιέται και εκτρέφεται από το ίδιο το σύστημα. Κι όσο πιο πολύ το τελευταίο διολισθαίνει στον ολοκληρωτισμό, τόσο θα εντείνεται και η ανάγκη του να θολώσει τα νερά και να «διαχωρίσει» τη θέση του από κάποιες αμιγώς φασιστικές πρακτικές. Διότι διαφορετικά θα απολέσει την υπάρχουσα εκβιασμένη κοινωνική συναίνεση και θα χρειαστεί να έρθει αντιμέτωπο με ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Η δαιμονοποίηση αυτή, λοιπόν, των χρυσαυγιτών προσπάθησε να μας πείσει ότι οι κρατικοί σχεδιασμοί απέχουν παρασάγγας από τις χρυσαυγίτικες μεθόδους. Στην πραγματικότητα, ωστόσο, το κράτος δε φλερτάρει απλώς με το φασισμό, αλλά έχει ταυτιστεί απόλυτα μαζί του. Αυτό μαρτυρούν οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις τύπου Ξένιος Ζεύς και Θέτις, οι ορδές των μπάτσων σε κάθε διαδήλωση, η καταστροφή καταυλισμών των Ρομά, η διαπόμευση των οροθετικών γυναικών, ο βασανισμός των 15 αντιφασιστών μέσα στα μπουντρούμια της ΓΑΔΑ, οι εκκενώσεις των καταλήψεων ανά την Ελλάδα, οι ουρές στον ΟΑΕΔ και τα ψίχουλα του επιδόματος ανεργίας, το πετσόκομμα μισθών με μια απλή υπουργική υπογραφή, οι συγχωνεύσεις/καταργήσεις σχολείων και οι τσουβαλιασμένοι μαθητές, οι επιστρατεύσεις απεργών και η καταστολή των σχολικών καταλήψεων, η εκμετάλλευση ντόπιων και ξένων εργατών στις κάθε λογής Μανωλάδες, τα καχύποπτα βλέμματα μέσα στα λεωφορεία, η «ησυχία-τάξη-ασφάλεια» και οι λογικές του σύγχρονου απαρτχάιντ που βασιλεύουν στα μητροπολιτικά κέντρα.

Τα σκεπτικά και οι λογικές, λοιπόν, που κρύβονται πίσω από τα τάγματα εφόδου αφενός και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης αφετέρου εφορμούν από την κοινή μήτρα του ρατσισμού κι έχουν τις ίδιες στοχεύσεις, οι οποίες και αντικατοπτρίζουν κάποιες από τις πάγιες επιλογές της κυριαρχίας. Η προσπάθεια κατακερματισμού των από κάτω, ο αποπροσανατολισμός της διογκούμενης κοινωνικής οργής, η προώθηση κι εμπέδωση του κοινωνικού κανιβαλισμού, αλλά και η αξιοποίηση των χρυσαυγίτικων ορδών ως εμπροσθοφυλακή απέναντι στον «εσωτερικό εχθρό» αποτελούν το ανταποδοτικό όφελος της παρακρατικής συμμορίας προς τα αφεντικά της.

Αν κάτι αξίζει να κρατήσουμε από την πρόσφατη μιντιακή φιέστα με πρωταγωνιστές τους συλληφθέντες χρυσαυγίτες δεν είναι ούτε οι ροχάλες, ούτε τα «αντισυστημικά» γρυλίσματά τους. Το νομικό οπλοστάσιο που εφαρμόστηκε από τις δικαστικές αρχές δεν αποτελεί ένα εφεύρημα του σήμερα, προκειμένου να κλείσει μέσα τα φασιστοειδή, έχει χρησιμοποιηθεί άλλωστε πολλές φορές και στο παρελθόν. Ωστόσο αυτό που προσπάθησε να κάνει το κράτος, πέραν όλων των άλλων επιδιώξεων του, ήταν και το να νομιμοποιήσει στις συνειδήσεις την ύπαρξη του τρομονόμου (στη προκειμένη περίπτωση), προκειμένου να χρησιμοποιείται με ακόμη μεγαλύτερη ευκολία σε βάρος των αγωνιζόμενων. Δε θέλουμε εδώ να επεκταθούμε στη διαφοροποίηση που υπήρξε όσον αφορά τη νομική μεταχείριση των χρυσαυγιτών. Άλλωστε, ήταν αυτονόητο ότι αυτή θα γινόταν με όσο το δυνατόν λιγότερες απώλειες και μόνο για τα "μάτια του κόσμου". Ο καθένας θα μπορούσε να σκεφτεί ότι και η δήθεν "εξάρθρωση" της ΧΑ θα καταλήξει όσο περνάει ο καιρός σε ένα φιάσκο. Μήπως δεν πρέπει να πάρουμε στα σοβαρά τα λόγια του φαήλου κρανιδιώτη «Δεν βρίζω εθνικιστές.

Τις “σφαίρες” μου τις φυλάω για τον αληθινό αντίπαλο»; Τι άλλο θέλει να μας πει ο σύμβουλος του πρωθυπουργού εκτός από το προφανές; Ότι με τη ΧΑ είμαστε φιλαράκια και τα πογκρόμ τα φυλάει το κράτος για εκείνους που μάχονται υπερασπιζόμενοι το δικαίωμα τους στη ζωή. Όλα αυτά επιβεβαιώνουν τα ήδη ειπωμένα, ότι το κράτος δεν είναι διαιτητής ανάμεσα στους φασίστες και τους αντιπάλους τους ή και τα θύματά τους, αλλά ένας αρωγός της φασιστικής δράσης. Και η Χ.Α. και η όποια Χ.Α. μια εφεδρεία, ακόμη και αν σήμερα υποτίθεται πως δεν αποτελεί την κυρίαρχη επιλογή.

Αυτό που θέλουμε να κρατήσουμε απ' όλη αυτήν την ιστορία είναι ο τρόπος με τον οποίο το κράτος θέλει να εξασφαλίσει την κοινωνική συναίνεση για το χτύπημα των πραγματικά επικίνδυνων. Και το κάνει αυτό διατρανώνοντας ότι είναι ο μοναδικός εγγυητής της τάξης και της ασφάλειας, αλλά και αυτός που θα φροντίσει να πατάξει όποιον αντιστέκεται ενάντια στην υπάρχουσα κατάσταση, και εκφεύγει έτσι από τα όρια της νομιμότητας. Μιας νομιμότητας υπέρ της οποίας έσπευσε να συστρατευθεί σύσσωμο το πολιτικό σύστημα, ρίχνοντας αφορισμούς και καταδίκες στη βία των δύο άκρων, αλλά και ξεκαθαρίζοντας τη στάση του ότι θα κάνει τα πάντα για τη διατήρηση της πολιτικής σταθερότητας, της δημοκρατικής ομαλότητας και της κοινωνικής ειρήνης.

Και εδώ η επικαιρότητα έρχεται να μας δώσει ένα ακόμα κατάφωρο παράδειγμα της χρήσης της θεωρίας των δύο άκρων από το κράτος. Παρά τις δήθεν συγκρατημένες εκτιμήσεις των ΜΜΕ για το ποιοι ήταν οι υπαίτιοι της εκτέλεσης των χρυσαυγιτών στο Νέο Ηράκλειο, δε δυσκολεύτηκε καθόλου, σύσσωμος ο μιντιακός συρφετός, με άμεσο και έμμεσο τρόπο να συνδέσει τις δύο εκτελέσεις με το λεγόμενο “πόλεμο των δύο άκρων”. Τα γραφεία της Χ.Α. στην εν λόγω περιοχή δέχονταν άλλωστε συχνά “ενοχλήσεις” από συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις τον τελευταίο καιρό. Τι λοιπόν, πιο πρόσφορο, ώστε να αρχίσουν και πάλι να παίζουν το παιχνίδι της αποσταθεροποίησης του δημοκρατικού πολιτεύματος από τα “δύο άκρα” και να ξαναφέρουν στην επιφάνεια όλα όσα είδαμε μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Μόνο που τώρα υπάρχουν δυο νεκροί, και μάλιστα από την “άλλη πλευρά”. Μάλλον στην προσπάθεια ενοχοποίησης και στοχοποίησης των αγωνιζόμενων, τόσο πρακτικά, όσο και στη συνείδηση της σάπιας ελληνικής κοινωνίας, χρειάζονταν πιο χειροπιαστά πράγματα, δεν αρκούσε μονάχα η αναμόχλευση της υπόθεσης της Μαρφίν, που ήδη είχε αρχίσει να συντελείται. Μια υπόθεση, που πρέπει εδώ πρέπει να αναφερθεί, ότι χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται από κράτος και media, προκειμένου να στοχοποιήσει συγκεκριμένα άτομα και ομάδες, παρά την παντελή έλλειψη στοιχείων (όπως ήδη βλέπουμε να συμβαίνει με την περίπτωση των εκτελέσεων στο Ν. Ηράκλειο) και να λειτουργήσει ως βάση για τη στήριξη του ιδεολογήματος της καταπολέμησης της βίας από όπου κι αν προέρχεται.

Το σύστημα, λοιπόν, χρησιμοποιεί και την υπόθεση του Ν. Ηρακλείου ήδη προς όφελος του. Ξανά το συνταγματικό-δημοκρατικό τόξο, θα αναλάβει δράση για την υπεράσπιση της δημοκρατίας. Θα καταστείλει και θα προσπαθήσει να υποτάξει οποιονδήποτε σηκώσει κεφάλι. Σε καμία περίπτωση, δεν αγνοούμε ότι είναι ήδη κάτι περισσότερο από καταφανείς οι περιπτώσεις, όπως π.χ. οι συλλήψεις αγωνιστών στις περιοχές της Β.Α. Χαλκιδικής μετά και από εφόδους στα σπίτια τους, που το κράτος ως μόνος εγγυητής της βίας δεν χάνει την ευκαιρία να μας θυμίσει το δόγμα της μηδενικής ανοχής. Εμείς από πλευράς μας δεν αποδεχόμαστε ότι ανήκουμε σε κανένα άκρο από αυτά που σχηματοποιεί και παρουσιάζει η κυρίαρχη αφήγηση. Βρισκόμαστε ήδη και επιθυμούμε να διευρύνουμε διαρκώς την ίδια μας την ύπαρξη και δράση μέσα στον πυρήνα των κοινωνικών διεργασιών. Και σε αυτόν τον πυρήνα, βρίσκονται όλοι εκείνοι, οι εκμεταλλεζόμενοι και τα αγωνιζόμενα κομμάτια αυτής της κοινωνίας, που φροντίζουν να αμφισβητούν έμπρακτα τις πανελίστικες αναλύσεις και τις καθεστωτικές “αντιφασιστικές” κορώνες.

4. ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Η εξέγερση του Δεκέμβρη, σίγουρα αποτέλεσε ένα ορόσημο από όποια πλευρά κι αν το δει κανείς . Για τα υποκείμενα της εξέγερσης αποτέλεσε την απτή απόδειξη της δύναμης των από κάτω, ενώ για τις δυνάμεις της αντί-εξέγερσης την αφετηρία για ένα νέο δόγμα αντιμετώπισης των επερχόμενων κοινωνικών εντάσεων. Το πάγωμα των εξουσιαστών στη θέα των εξεγερσιακών γεγονότων (λίγους μόνο μήνες πριν το ξέσπασμα της κρίσης στην Ελλάδα) διαδέχτηκε η εκπόνηση του σχεδίου προστασίας των κυρίαρχων επιδιώξεων σε κάθε επίπεδο. Θα ήταν αφελές εκ μέρους μας να μη διακρίνουμε μια ροή γεγονότων, με αφετηρία τους πρώτους μήνες μετά την εξέγερση, εντοπίζοντας τη συνέχεια της στο πέρασμα των χρόνων με κομβικά σημεία, αυτά που χρησιμοποίησε η ντόπια ακροδεξιά, ώστε να βγει από την αφάνεια που είχε πέσει για χρόνια.

Η επανεμφάνιση των «αγανακτισμένων πολιτών» συμπίπτει χρονικά με τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008, με ομάδες ακροδεξιών να συμπράττουν με τις αστυνομικές δυνάμεις σε μια σειρά από πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Λάρισα), αναλαμβάνοντας υπηρεσία πλάι στα ένστολα φιλαράκια τους, στέλνοντας παράλληλα σε όλους μας το μήνυμα ότι εξακολουθούν να στηρίζουν έμπρακτα τα χέρια που τους ταΐζουν. Όχι, τότε δεν υπήρχαν ούτε επιχειρηματίες- χορηγοί ούτε κονδυλοφόροι συμπαθούντες. Υπήρχε μόνο η πάγια θέση των φασιστών στο πλάι της κυριαρχίας, αναγνωρίζοντας τα κοινά τους συμφέροντα και τη ζωτική σημασία της ύπαρξης του ενός για τον άλλο. Στο στόχαστρο τέθηκαν αμέσως οι επικίνδυνοι άλλοι. Τόσο επικίνδυνοι που αναγορεύονται, 60 χρόνια μετά, στον καινούργιο εσωτερικό εχθρό που απειλεί τις αξίες και την ύπαρξη της ελληνικής καπιταλιστικής δημοκρατίας. Το ένα άκρο είναι ήδη φτιαγμένο κι έτοιμο προς αξιοποίηση από τους ειδικούς. Ακολουθούν τα μανιφέστα περί δημοκρατικής ομαλότητας, ο ηθικός πανικός γύρω από τη βία (πάντα των από κάτω) και οι διακηρύξεις για την επικράτηση της νομιμότητας. Στο εξουσιαστικό στρατόπεδο επικρατεί σύμπνοια και συσπείρωση, γεγονός που σέρνει τους Μιχαλολιάκο και σία να επιδώσουν με τη σειρά τους τις δηλώσεις νομιμοφροσύνης , σπεύδοντας να αναλάβουν τα καινούργια τους πόστα στην πολιτική και κοινωνική σκακιέρα.

Η περίπτωση του Αγίου Παντελεήμονα αποτελεί το απαύγασμα της συνεργασίας του επίσημου κράτους με τους ακροδεξιούς πουθενάδες. Τόσο για τη μακροχρόνια και πλήρως οργανωμένη κι αλληλοσυμπληρούμενη δράση τους, όσο και για τα αποτελέσματα που αυτή έφερε βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα. Η δημιουργία μιας σφηκοφωλιάς στο κέντρο της Αθήνας, ενός σημείου αναφοράς για όλα τα ασπόνδυλα της Αττικής, καθώς κι η διαφύλαξή της, σηματοδοτεί το πέρασμα σε μία καινούργια φάση της προσπάθειας εδραίωσης του κοινωνικού εκφασισμού. Η εμφάνιση κι η προβολή των κοινωνικών τους ριζωμάτων από τα ΜΜΕ, η διόγκωση κι η υπερτόνιση του μεταναστευτικού ζητήματος, αλλά και η πλήρης ταύτιση των ακροδεξιών-λαϊκίστικων ρητορειών με κομμάτια της συγκροτημένης δεξιάς καθιστούν τη Χ.Α σε επίσημο εκπρόσωπο του ορφανού- μετά τη μνημονιοποίηση του ΛΑΟΣ -πατριωτικού χώρου. Μοιραία, η συσπείρωση γύρω της από ολόκληρη την πλέμπα που συνθέτει το χώρο αυτό αυξάνεται, γεγονός που αποτυπώνεται ξεκάθαρα στα εκλογικά αποτελέσματα των δημοτικών εκλογών του 2010 με το φύρερ της να βρίσκει μία θέση στο δημοτικό συμβούλιο του πρώτου δήμου της χώρας. Η ναζιστική συμμορία βγαίνει από την αφάνεια, καθώς πλέον το επίσημο βήμα του δημοτικού συμβουλίου της Αθήνας είναι ανοιχτό για τη διάχυση του εθνικιστικού και ρατσιστικού δηλητηρίου. Όμως, όσα ακούγονται από το φύρερ δεν είναι καινούργια. Τον έχουν προλάβει τα επίσημα χείλη της δημοκρατικής πολιτείας, τα ίδια χείλη που κραύγαζαν για τον κίνδυνο των λαθρομεταναστών, για την αύξηση της εγκληματικότητας στα γκέτο της μητρόπολης, για την έλλειψη ασφάλειας στο κέντρο της Αθήνας. Κι όταν η τακτική των χρυσαυγών εξελίχθηκε και μετουσιώθηκε σε πράξεις (μαχαιρώματα, δολοφονίες, ξυλοδαρμοί, έφοδοι σε σπίτια και καταστήματα, στοχοποίηση της εργασίας των μεταναστών) πάλι ήρθαν δεύτεροι. Η επίσημη πολιτεία είχε προλάβει ήδη το καλωσόρισμα στους μουσαφίρηδες, καθώς όσοι επιβίωσαν στο ταξίδι του ερχομού, έπεσαν πάνω στους σαδιστές δημόσιους λειτουργούς της. Τα πογκρόμ, οι φυλακίσεις, οι απελάσεις, οι εξευτελισμοί σε Α.Τ, οι τυχαίοι κι ανεξακρίβωτοι θάνατοι, τα αλά Άμπου Γκράμπ βασανιστήρια, αποτυπώνουν, εκτός από την αντίληψη των κρατούντων για την «από τα πάνω βία», κι ένα υποδόριο κάλεσμα στην ντόπια ακροδεξιά για σύμπραξη κι ανοχή.

Το ρεύμα έχει δημιουργηθεί και η κρίση σπάει την πόρτα κι εισβάλλει στη ζωή μας. Η κοινωνική δυσaréσκεια χτυπάει κόκκινο κατά τη διάρκεια των συγκεντρώσεων των αγανακτισμένων της πλατείας Συντάγματος το καλοκαίρι του 2011, όπου η χ.α λάμπει δια της επίσημης απουσίας της. Παρόλα αυτά παρούσες είναι όλες οι συνθήκες που μπορούν υπό τις κατάλληλες προϋποθέσεις κι αφορμές να οδηγήσουν στην ενίσχυση του ρεύματος προς την ακροδεξιά. Η πλήρης νομιμοποίηση της τιμωρητικής λογικής απέναντι στο πολιτικό σύστημα υπό τη μορφή εθνικών προδοτών και δωσίλογων από τη μία και το αίσθημα της εθνικής ταπείνωσης κι απογοήτευσης από τη άλλη αποτέλεσαν το ψωμοτύρι των χρυσαυγών για πολιτική σπέκουλα, καθώς όχι μόνο η ρητορεία τους (περί αιτιών της κρίσης κι υπαιτιών αυτής) αναπαραγόταν πλατιά από κομμάτια του Συντάγματος και διάφορα αντιμνημονιακά blogs, αλλά την ίδια στιγμή κατάφερνε να φέρνει στην επιφάνεια τα πιο συντηρητικά ένστικτα της κοινωνίας απέναντι σε ένα ευρύ φάσμα ζητημάτων, πλασάροντας ταυτόχρονα τον εαυτό τους ως το μοναδικό εγγυητή της “εθνικά υπερήφανης” προοπτικής. Μια τακτική, που είτε αποτελεί προϊόν σκέψης των χρυσαυγών –σενάριο μάλλον απίθανο- είτε δημιουργήμα των εντολών της αποδείχθηκε επικερδέστατη, αν δει κανείς τα αποτελέσματα των διπλών εθνικών εκλογών ένα χρόνο αργότερα.

Την ίδια χρονική περίοδο (2009-2012) μπορούμε να μιλήσουμε και για την εμφάνιση του αντιφασισμού με κινηματικούς όρους. Μέχρι και τότε οι απαντήσεις στις φασιστικές προκλήσεις αποτελούσαν προϊόντα της συνεπούς κι αποτελεσματικής δράσης ομάδων του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού-αυτόνομου χώρου (και μικρής μερίδας αριστερών αγωνιστών και σχηματισμών), που από τη μία κέρδιζαν κατά κράτος τους φασίστες σε επίπεδο δρόμου, αλλά από την άλλη άφηναν κενό το κομμάτι της οργανωμένης κινηματικής απάντησης στο διογκούμενο εκφασισμό στα υπόλοιπα λιγότερο ορατά πεδία της κοινωνικής διαλεκτικής. Με την εδραίωση των νεοναζί στη γειτονιά του Αγίου Παντελεήμονα, το κίνημα καλείται να δώσει μία απάντηση περισσότερο για την τιμή των όπλων παρά στοχεύοντας σε κάποια απτά αποτελέσματα, αποδεχόμενο μοιρολατρικά σχεδόν την έκβαση της αντιπαράθεσης. Η εντύπωση στο κινηματικό υποσυνείδητο μιας άτρωτης συμμαχίας μπάτσων-φασιστών ίσως να εξηγεί και το μούδιασμα του κινήματος σε σχέση με την επέλαση των φασιστικών συμμοριών στην ευρύτερη περιοχή ή και την αδράνεια σε κάποιες περιπτώσεις. Οι συσχετισμοί που επικρατούν στην κοινωνία είναι συντριπτικοί. Οι μετανάστες, τα κατ' εξοχήν βαλλόμενα κομμάτια, παραμένουν τραγικά μόνοι απέναντι στα κρατικά και παρακρατικά σκυλιά καθώς, από τη μία ο κατακερματισμός τους κι ο απύθμενος φόβος που τους τάζει καθημερινά κι από την άλλη η ανικανότητα του κινήματος να έρθει σε επαφή μαζί τους, να ταυτιστεί με τους αγώνες τους, αλλά και να τους διεξάγει από κοινού, δεν δημιουργούν το έδαφος για μια συνολική απάντηση με σαφή χαρακτηριστικά κι αιχμές. Παράλληλα, η προαγωγή του μεταναστευτικού σε θέμα πρώτης τάξης στην πολιτική ατζέντα των κομμάτων εξουσίας προσομοιάζει περισσότερο σε ένα ρατσιστικό μπραντεφέρ με νικητή αυτόν με τη σκληρότερη λύση. Τα κάθε λογής κι έντασης πογκρόμ, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι φράχτες στα σύνορα πλασάρονται ως οι εθνοσωτήριες λύσεις του τόπου, ενώ ο κοινωνικός εκφασισμός επελαύνει ήδη μέσα σε όλα τα σπίτια της επικράτειας (ή τουλάχιστον σε όσα έχουν τηλεόραση κι ιντερνέτ), κερδίζοντας εύκολα έδαφος και μεγαλύτερα ερείσματα.

Η μονομέρεια κι η κοντοφθαλμία των αντιφασιστικών κινήσεων δεν κατέστη δυνατό να υπερβληθούν από τη μαχητικότητα, το πείσμα και τη διάθεση των αντιφασιστών, γεγονός αναμενόμενο σε μία συγκροτημένη κι ευθεία πολιτική αναμέτρηση με το καθεστώς. Η υπεροχή κι η υπεροπλία της εξουσίας σίγουρα αποτέλεσαν τους καθοριστικούς παράγοντες της επικράτησής της, είναι όμως κι αυτοί που θα μας οδηγήσουν στην εξαγωγή χρήσιμων συμπερασμάτων για τις επερχόμενες αναμετρήσεις.

Σίγουρα πρέπει να επισημανθεί πως το αντιφασιστικό κίνημα αποτέλεσε γέννημα μιας ολόκληρης αντιφασιστικής παιδείας που καλλιεργήθηκε στον αντιεξουσιαστικό χώρο τα τελευταία χρόνια κι ως εκ τούτου φέρει μαζί του κι αρκετές από τις παθογένειες αυτού. Η μερικότητα κι η αδυναμία συνολικοποίησης επιμέρους αγώνων αποτελεί ζητούμενο καιρό τώρα στο εσωτερικό του κινήματος όσον αφορά στα οργανωτικά ελλείμματα, όμως κενά κι ελλείψεις εντοπίζονται και στη στοχοθεσία, καθώς η σχεδόν ολοκληρωτική θέση άμυνας που πήρε το κίνημα σε επιμέρους καταστάσεις (καταλήψεις, διώξεις φρονηματικού χαρακτήρα, μετανάστες, δικαιώματα, εργασιακά) κατέδειξε τα όριά του και τις αδυναμίες του. Παρόλα αυτά θα ήταν άστοχο να μην αναφερθεί πως στους κόλπους του μαχητικού αντιφασισμού μια καινούργια γενιά αγωνιστών έχει βρει τον εαυτό της, πυκνώνοντας τις τάξεις και του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος, αφήνοντας ακόμα ανοιχτό το ενδεχόμενο της περαιτέρω ριζοσπαστικοποίησης, ενώ δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που η σύμπραξη αγωνιστών με στόχο τους φασίστες οδήγησε σε

στιβαρότερους πολιτικούς σχηματισμούς και αποτέλεσε αφορμή για πιο οργανωμένη παρουσία και δράση, αφήνοντας μια χρήσιμη παρακαταθήκη για το μέλλον.

Προχωρώντας σε μια πρώτη αποτίμηση της ευρύτερης αντιφασιστικής δράσης στις γειτονιές που δρούμε, θεωρούμε σημαντικό να επισημάνουμε 3 ζητήματα. Πρώτον, η πολιτική αποτίμηση ενός κινήματος που δρα σε συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο δεν μπορεί να θέσει «σύνορα» στις κοινωνικές διεργασίες που συντελούνται εντός αυτού. Δηλαδή, σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τις γειτονιές μας ως μια κλειστή γυάλα ή ένα ιδιότυπο ghetto που δε συμμετέχει και επηρεάζεται από τους ευρύτερους κοινωνικούς μετασχηματισμούς της εποχής. Δεύτερον, αναπόφευκτα, η πολιτική αποτίμηση της αντιφασιστικής δράσης ενός πολύμορφου κινήματος περνά μέσα και από την εν μέρει συνολικότερη αποτίμηση της δράσης, των ορίων και των προοπτικών του κινήματος που συμμετέχουμε. Και τρίτον, το σύνολο των συμπερασμάτων και ιδιαίτερα των κριτικών αποχρώσεων τους εκτιμούμε ότι αφορά το σύνολο των εγχειρημάτων και των αγωνιστών-στριών και τον καθένα ξεχωριστά, ταυτόχρονα. Και, προφανώς, μέσα εκεί βρίσκουμε ακέραια και το συλλογικό μας εαυτό ως Πρωτοβουλία αναρχικών-αντιεξουσιαστών από τους πρόποδες του Υμηττού.

Στις ανατολικές συνοικίες της Αθήνας την τελευταία δεκαετία αναπτύσσεται μια πλούσια αγωνιστική δραστηριότητα και κινηματική εμπειρία που, παρά τα χάσματα και τα σκαμπανεβάσματα, αποτελεί την ιστορική αφετηρία των αγώνων και των αντιστάσεων, όπως εκφράζονται μέχρι σήμερα. Με αφορμή τα κατά καιρούς σχέδια τοπικών και κεντρικών εξουσιών αναπτύχθηκαν μια σειρά κινητοποιήσεων και αγώνων που γαλούχησαν αντίστοιχα συλλογικά κύτταρα αντίστασης και αυτοοργάνωσης και αποτέλεσαν τη μαγιά για μια σειρά συλλογικών μορφωμάτων αγώνα σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο. Η εξαγγελία και ακύρωση του προγράμματος εθελοντικής ρουφιανιάς στο δήμο Βύρωνα, η λεηλασία του Υμηττού από τις μηχανές της ανάπτυξης, η υπεράσπιση των δημοσίων χώρων από εργολάβους, δημάρχους και αστικές αναπλάσεις (πχ. άλσος Παγκρατίου, 7οροφο παρκινγκ στο κέντρο του Βύρωνα κ.α) και οι βλαπτικές συνέπειες των κεραιών κινητής τηλεφωνίας αποτελούν μερικές ενδεικτικές αφορμές που γέννησαν μια σειρά κοινωνικών αντιστάσεων. Η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, όπως και σε όλη την Ελλάδα, θ' αποτελέσει την προωθητική δύναμη για τη γέννηση, την ενδυνάμωση, και τη ριζοσπαστικοποίηση νέων και παλιότερων σχημάτων αγώνα.

Συνολικότερα, θα μπορούσε να ειπωθεί ότι στις γειτονιές μας δρουν ανθεκτικά και πολύμορφα εγχειρήματα αγώνα που έχουν προ πολλού απορρίψει την κομματική διαμεσολάβηση και έχουν επιλέξει την οριζόντια και αδιαμεσολάβητη συμμετοχή, την αυτοοργανωμένη και αντιθεσμική δράση, την ανάπτυξη αντιστάσεων και αγώνων στο τοπικό πεδίο αναφοράς και δράσης τους. Η ταυτόχρονη συνύπαρξη συνελεύσεων κατοίκων, αυτοοργανωμένων χώρων, αναρχικών συλλογικοτήτων και δικτύων αλληλοβοήθειας έχει δημιουργήσει μια σειρά κοινωνικών ριζωμάτων και αναπαραστάσεων στους κόλπους της τοπικής κοινωνίας. Συνυπολογίζοντας την αποδυνάμωση των κομματικών μηχανισμών της αριστεράς μπορούμε να πούμε ότι η σταθερή και συνεπής πολύμορφη παρουσία και δράση όλων των αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων στην περιορισμένη, ομολογουμένως, γεωγραφική έκταση των ανατολικών συνοικιών έχει συντελέσει σε μια ιδιότυπη «κατάληψη» του δημοσίου χώρου ως προνομιακού πεδίου δράσης για όσους επιθυμούν να εκφραστούν, να αναζητήσουν, να οργανωθούν, να αντισταθούν. Ταυτόχρονα, η δυναμική και μαζική παρουσία του κινηματικού κόσμου των γειτονιών μας σε μια σειρά «κεντρικών ραντεβού» και κινητοποιήσεων έχει αποτελέσει σημαντικό σημείο επαφής και γνωριμίας με κοινωνικά κομμάτια που δεν επιλέγουν την καθημερινή εμπλοκή με συλλογικότητες αγώνα παρά τη μερική και ευκαιριακή συμπόρευση μ' αυτά σε περιόδους κοινωνικού αναβρασμού. Επίσης, η ανάπτυξη μιας σειράς αυτοοργανωμένων εκδηλώσεων και δομών πολιτιστικής έκφρασης, αλληλοβοήθειας και άμεσης δράσης έχει συντελέσει στην κοινωνική καταγραφή μιας σημαντικής δυναμικής που μπορεί να επηρεάζει την καθημερινότητα και τις διεργασίες των τοπικών κοινωνιών.

Όλα τα παραπάνω ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των αντιστάσεων που αρθρώνονται στις γειτονιές μας επηρεάζουν και επηρεάζονται με μια σειρά ιδιαιτεροτήτων που συναντώνται στους τόπους αυτούς. Η ιστορικότητα των ανατολικών συνοικιών, και ιδιαίτερα αυτών του Βύρωνα και της Καισαριανής, παραμένει ακόμα άρρηκτα συνδεδεμένη στο φαντασιακό πολλών από τους κατοίκους τους με την προσφυγική καταγωγή των γειτονιών αυτών, καθώς και με τη συμμετοχή τους στους εργατικούς-κοινωνικούς αγώνες του παρελθόντος, την Κατοχή και τον εμφύλιο. Βέβαια, μέχρι πρότινος το συλλογικό αυτό φαντασιακό ήταν

αυστηρά επικαθορισμένο από την κομματική ηγεμονία της αριστεράς στους τοπικούς θεσμούς, κάτι που συνέβαλλε και στην αντίστοιχη περιχαράκωση των αφηγήσεων αυτών. Απ' την άλλη, ο βίαιος μετασχηματισμός του κοινωνικού ιστού των γειτονιών μας συνέβαλε όχι μόνο στη λήθη, αλλά και στην ανάδειξη ενός εντελώς διαφορετικού κοινωνικού πλαισίου. Η αντιπαροχή λειτούργησε όχι μόνο ως μηχανισμός εξανδραποδισμού των ανθρώπων και της συλλογικής τους μνήμης, αλλά κι ως διεργασία εξαγοράς συνειδήσεων. Ο νεοπλουτισμός αποτέλεσε ένα φαινόμενο που μετοίκησε και φούσκωσε σωρηδόν στις ανατολικές συνοικίες τις προηγούμενες δεκαετίες. Παράλληλα, η δημιουργία του πανεπιστημιακού campus στα Ιλίσια μαζί με την ανέγερση του μπατσομεγάρου των ΥΜΕΤ στην Καισαριανή εισήγαγε με μαζικούς όρους 2 νέες κοινωνικές ομάδες: τους φοιτητές και τους ένστολους. Μαζί μ' αυτές τις κοινωνικές ομάδες, δεν μπορούμε να μην αναφερθούμε και στους μετανάστες που έχουν δημιουργήσει τα δικά τους σημεία συμπύκνωσης της παρουσίας τους στις γειτονίες μας. Αν και υπάρχουν ελάχιστα σημεία όπου μεταναστευτικές κοινότητες οργανώνουν την κατοικία τους (πέριξ της Φιλολάου και της πλ. Μεσολογγίου, εργατικές πολυκατοικίες Καισαριανής κ.α), είναι σαφής η παρουσία τους στα πάρκα και τις πλατείες που οργανώνουν τη δημόσια ζωή τους. Τέλος, μέσα από τη σύγκρουση των παραπάνω αντιφάσεων, έχουν γεννηθεί μια σειρά νεανικών υποκοινοτήτων που αναπνέουν στις πλατείες και τα πάρκα των ανατολικών συνοικιών και δίνουν το ιδιαίτερο στίγμα μιας ανήσυχης και, ενίοτε, απείθαρχης νεολαίας με προνομιακή σχέση με τη μουσική, τους δρόμους, την κερκίδα και την παραβατικότητα.

Μέσα σ' όλην αυτήν τη συνθήκη η παρουσία και δράση των φασιστών έχει υπάρξει αναιμική. Με εξαίρεση το άνοιγμα των γραφείων της Γαλάζιας Στρατιάς στην πλατεία Βαρνάβα (club οπαδών της εθνικής ποδοσφαίρου υπό την καθοδήγηση του παναγιώταρου) στις αρχές του 2000 και τους απανωτούς εμπρησμούς τους, δεν υπάρχουν δείγματα οργανωμένης και συνεχούς, δημόσιας ή μη, παρουσίας και δράσης φασιστών στις ανατολικές συνοικίες πλην «επετειακών» και «περαστικών» δράσεων όπως το πέταγμα τρικακίων εν όψει Ιμίων ή η αναγραφή συνθημάτων σε τοίχους. Ορόσημο για το ξεδίπλωμα της αντιφασιστικής δράσης μέσα στην παρούσα συγκυρία είναι η είσοδος του μιχαλολιάκου στο δημ. συμβούλιο της Αθήνας και η παραχώρηση δημοτικού χώρου από τον Καμίνη στη δημοτική παράταξη των χρυσαυγιτών στο Παγκράτι τον Αύγουστο του 2010. Η πρόκληση αυτή παράγει αυτόματα έναν οριζόντιο συντονισμό των μορφωμάτων αγώνα που δρουν στις γειτονίες τη δεδομένη στιγμή. Την περίοδο εκείνη, ουσιαστικά, μέσα από τις εσωτερικές συζητήσεις των συλλογικοτήτων, αλλά και το συντονισμό τους παράγονται οι βασικές κατευθύνσεις που θα πάρει ο κοινός αντιφασιστικός βηματισμός τους την επόμενη περίοδο: οργάνωση της συλλογικής και μαζικής παρουσίας στους δρόμους των γειτονιών μας ως αντίβαρο στη φασιστική επιθετικότητα, πλήρης «αποικιοποίηση» των κοινωνικών εδαφών μέσα από την ανάπτυξη πολύμορφων δραστηριοτήτων και δομών σε πλατείες, πάρκα και δημόσιους χώρους ως απάντηση στον κοινωνικό εκφασισμό και το φόβο, συντονισμός και συνεννόηση για τη βελτίωση της συλλογικής αυτοάμυνας των εγχειρημάτων και των δράσεών τους. Ταυτόχρονα, γίνεται σαφές ότι τα παραπάνω αποτελούν κοινό στοίχημα για τα συλλογικά εγχειρήματα που το καθένα οφείλει να «κυνηγήσει» μέσα κι από την αυτόνομη πολιτική του δράση, τακτική και στόχευση. Η περίοδος που ακολουθεί βρίσκει τον κόσμο του αγώνα αφενός σε εγρήγορη και επαγρύπνηση απέναντι στη φασιστική παρουσία και αφετέρου σε οργάνωση και εξειδίκευση των απαιτούμενων απαντήσεων.

Όλη την περίοδο που ακολουθεί οι φασίστες θα παραμείνουν «εγκλωβισμένοι» στο χώρο των γραφείων τους περιορίζοντας στο ελάχιστο τη δημόσια ή δημοσιοποιημένη λειτουργία τους. Σ' αυτό συντελεί η επαυξημένη παρουσία του τοπικού κινήματος όχι μόνο ευρύτερα στις γειτονίες των ανατολικών, αλλά στον άμεσο κοινωνικό και γεωγραφικό περίγυρο των γραφείων τους (καθώς και η ολιγόμηνη αδρανοποίησή των γραφείων τους λόγω εμπρηστικής επίθεσης που δέχτηκε τον Αύγουστο του 2012). Μαζικές κινήσεις αντιπληροφόρησης, απανωτές εκδηλώσεις στην πλησιέστερη πλατεία (πλατεία Πλυτά) και γέφυρες επικοινωνίας με τη νεολαία και τους κατοίκους της περιοχής διαμορφώνουν ένα αφιλόξενο κοινωνικό περίγυρο για το λόγο και την παρουσία των χρυσαυγιτών. Σημαντικό σταθμό σ' αυτόν το στόχο αποτελεί η μαζική και μαχητική παρουσία 200 διαδηλωτών την 1^η Μάρτη του 2012 όταν η Χ.Α επιχειρεί για 1^η φορά να πραγματοποιήσει ανοικτή πολιτική εκδήλωση στα γραφεία της. Τα αντιφασιστικά αντανάκλαστα, ο κεκτημένος οριζόντιος συντονισμός των συλλογικών μορφωμάτων και οι διαμορφωμένες γέφυρες επικοινωνίας και απεύθυνσης με τη γειτονιά επιτρέπουν την ακύρωση της εκδήλωσής τους, αφού δεν κατάφεραν καν να ανέβουν στα γραφεία τους ακόμα κι όταν οι διαδηλωτές αποχώρησαν μετά από 2 ώρες

ακολουθούμενοι από ορδές ένστολων συνεργατών τους. Η κίνηση αυτή θ' αποτελέσει όχι μόνο ένα καλό μάθημα για τους χρυσαυγίτες, αλλά και ένα σημαντικό κεκτημένο για τους αγωνιστές. Κεκτημένο που, δυστυχώς, δεν αξιοποιήθηκε όσο μπορούσε και αντιστοιχούσε να γίνει ούτε σε κοινωνικό ούτε και σε κινηματικό επίπεδο, καθώς οι κινήσεις αντιπληροφόρησης για το γεγονός, τη σημασία και τις προεκτάσεις του, υπήρξαν περιορισμένες. Στο βεληνεκές του παραπάνω γεγονότος αντιστοιχεί και η μίνι αντιφασιστική βραδινή πορεία στους δρόμους του Παγκρατίου στις 15 Φλεβάρη 2013, ημέρα όπου οι χρυσαυγίτες για 1^η και μοναδική φορά πραγματοποιούν τροχάδην παρέλαση 60 σημαιοφόρων-κρανοφόρων στον άξονα της Φιλολάου και της Υμηττού. Η παρουσία τους τις απογευματινές ώρες συμπίπτει με την απόπειρα ανακατάληψης της Κατάληψης Σκαραμαγκά στο κέντρο της Αθήνας, κάτι που «βραχυκυκλώνει» τις δυνατότητες άμεσης απάντησης στην παρουσία τους. Η αυθόρμητη διαδήλωση 150 αντιφασιστών 2 ώρες μετά το πέρασμα του φασιστικού τάγματος αποτελεί μια άμεση κι αναγκαία απάντηση δηλώνοντας ότι δεν θ' αφεθεί ούτε ένα μέτρο εδάφους στη φασιστική δράση.

Βέβαια, εκτιμούμε ότι οι παραπάνω απαντήσεις είχαν και κάποια άλλα θετικά. Αρχικά, βοήθησαν, ώστε η υπόθεση του μαχητικού αντιφασισμού να γίνει πραγματικό κτήμα των συλλογικών μορφωμάτων αγώνα, αλλά και πλήθους ανένταχτων αγωνιστών-στριών. Επίσης, αποτέλεσαν σημαντικές παρακαταθήκες για την αυτοπεποίθηση του τοπικού κινήματος απέναντι στις δυνατότητες της μαζικής και αυτοοργανωμένης άμεσης δράσης. Κάτι που υποβοηθά όχι μόνο την απόκρουση του φόβου και της τρομοκρατίας που προσπαθούν κράτος και φασίστες να σπείρουν στους αγωνιζόμενους, αλλά και τη διεύρυνση των πεδίων απεύθυνσης προς την τοπική κοινωνία. Ουσιαστικά, η «μάχη των δρόμων» δεν αφορά τους ίδιους τους δρόμους, αλλά την κοινωνική και κινηματική αξία τους ως πεδία πολιτικής δράσης.

Ταυτόχρονα, άμεσες απαντήσεις στη διάχυση της φασιστικής παρουσίας, του «φιλολαϊκού» ή «αντισυστημικού» τσαμπουκά της σε συνδυασμό με τον αναδυόμενο κοινωνικό εκφασισμό αποτέλεσαν και αποτελούν οι δομές αλληλεγγύης και άμεσης δράσης που έχουν δημιουργηθεί στις γειτονιές μας. Συλλογικές κουζίνες, χαριστικά παζάρια, εκδηλώσεις με πολιτιστικό ή αυτομορφωτικό περιεχόμενο, δίκτυα άμεσης δράσης ενάντια στις διακοπές ρεύματος και τους εργολάβους συνεισφέρουν σε πολλαπλά επίπεδα στις προκλήσεις της εποχής. Η δυναμική ανάδειξη ενός πολιτισμού συλλογικότητας, κοινωνικής αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας που στέκεται ανταγωνιστικά στον κυρίαρχο πολιτισμό της φτώχειας, του κανιβαλισμού και της μοιρολατρίας στήνει αναχώματα στην επέλαση του κοινωνικού εκφασισμού. Εν προκειμένω, η δημόσια και συνεπής παρουσία τέτοιων δομών (χωρίς καν να έχουν αγγίξει τα όριά τους) και η συνεχής «ενόχληση» της δημόσιας σφαίρας απ' αυτές, δημιουργούν την εικόνα ενός σοβαρού «αντίπαλου δέους» στις (κοινωνικές ή πολιτικές) εκφράσεις και δυνάμεις του κανιβαλισμού, μην αφήνοντας περιθώρια στο αναμάσημα της καραμέλας περί «φιλανθρωπίας» ή «αντισυστημικότητας» της Χ.Α.

Η διαλεκτική συνύπαρξη της μαχητικής αντιφασιστικής δράσης με την επίμονη και επίπονη προσπάθεια χτισίματος αντι-θεσμών και αντι-δομών αποτελεί ζητούμενο για τις κινηματικές διεργασίες στο εδώ και τώρα. Όμως δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε ότι στην περίοδο που διαδέχτηκε τα γεγονότα της 12^η Φλεβάρη και τις εκλογές του 2012, οι δύο αυτές κατευθύνσεις του κινήματος αποτελούν και τα όρια του. Ενώ και τα δύο, δηλαδή, συμβάλλουν στη μαζικοποίηση και τη διεύρυνση εγχειρημάτων αγώνα, βρίσκουν ταυτόχρονα το όριό τους ως επιμέρους πειραματισμοί και τακτικές απεύθυνσης και εμπλοκής ευρύτερων κοινωνικών υποκειμένων. Σ' αυτό συμβάλλει η γενικότερη αδυναμία των κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων να αντιμετωπίσουν την κρατική πυγμή του Νόμου και της Τάξης σε συνδυασμό με τη φασιστική επιθετικότητα και το ευρύτερο ολοκληρωτικό πλαίσιο διαχείρισης των κοινωνικών εντάσεων που στήνει το καθεστώς (κοινωνικός αυτοματισμός, πράξεις νομοθετικού περιεχομένου κ.α). Ουσιαστικά, η κατασταλτική στρατηγική του κράτους, όπως εκφράστηκε απέναντι στους μετανάστες (Ξένιος Ζευς, στρατόπεδα συγκέντρωσης, φασιστικά τάγματα εφόδου), τα καταληψιακά εγχειρήματα, τους απεργιακούς αγώνες (επιστρατεύσεις) και ευρύτερα μέτωπα αγώνα που υπήρξαν (πχ. Σκουριές), βρήκαν τις κοινωνικές-ταξικές αντιστάσεις σε θέση άμυνας και αμηχανίας. Τα απανωτά κατασταλτικά χτυπήματα στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες δεν κατάφεραν ν' αποτελέσουν αφορμή για τη σύνδεση των επιμέρους αγώνων και τη γενίκευσή τους, ενώ η έκφραση αλληλεγγύης σε αγώνες και αγωνιζόμενους υπήρξε εξίσου μερική και αναιμική σε πολλές περιπτώσεις. Με εξαίρεση το δίμηνο Δεκεμβρίου-Γενάρη και το κίνημα αλληλεγγύης στη Βίλλα Αμαλίας και τις καταλήψεις, τις δυναμικές απαντήσεις για τα βασανιστήρια 15 αντιφασιστών στο κολαστήριο της ΓΑΔΑ, το κίνημα αλληλεγγύης στον αναρχικό απεργό πείνας Κ. Σακκά, τον ανυπόχωρητο αγώνα των κατοίκων της ΒΑ Χαλκιδικής και τις αντιφασιστικές κινητοποιήσεις μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα, το καθεστώς σε καμία

άλλη περίπτωση δεν αναγκάστηκε να επιβραδύνει, να οπισθοχωρήσει ή να μετατοπιστεί πάνω στον άξονα των κυρίαρχων επιλογών του. Οι επιστρατεύσεις απεργών, η επιχείρηση Ξένιος Ζεους και η λειτουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης, οι πυροβολισμοί ξένων εργατών στη Μανωλάδα και η εξέγερση των κολασμένων της Αμυγδαλέζας, ο βασιανισμός 4 αναρχικών ληστών από την Αντιτρομοκρατική (υπόθεση Βελβεντού) και η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας δεν μπόρεσαν να δημιουργήσουν πλατιά σημεία συνάντησης επιμέρους αγώνων, αντιστάσεων και αρνήσεων που θα επέτρεπαν τη συνολικότερη όξυνση των μετώπων του κοινωνικού-ταξικού πολέμου. Ταυτόχρονα, στους δρόμους των περισσότερων πόλεων της χώρας δίνονται καθημερινά, μικρές ή μεγαλύτερες, πολύμορφες αντιφασιστικές μάχες απέναντι στη δράση της Χ.Α και τον υφέρποντα κοινωνικό εκφασισμό.

Μέσα στην παραπάνω συνθήκη η αντιφασιστική δράση ενίοτε πήρε μονομερή χαρακτήρα. Ενώ τα αντιφασιστικά περιεχόμενα που στοχοποιούσαν τη δράση των φασιστών παρήγαγαν μια ευκολία ταύτισης και εμπλοκής μεγάλων κοινωνικών κομματιών στις αντιφασιστικές δράσεις, δε φάνηκαν αρκετά, ώστε να προκαλέσουν μια ευρύτερη ταξική ανταρσία απέναντι στις κυρίαρχες επιλογές των αφεντικών και του κράτους τους. Ενώ ο αντιφασισμός έπαιξε σημαντικό ρόλο για το σπάσιμο του φόβου και της τρομοκρατίας σε ευρύτερους κύκλους οργανωμένου και ανένταχτου κόσμου, δε συνέβαλε (προς το παρόν) στην παραγωγή μιας συνολικότερης κριτικής θεώρησης και τοποθέτησης απέναντι στη βήμα-βήμα οικοδόμηση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Εν ολίγοις, μένει ως κοινωνικό και κινηματικό επίδικο, η νοηματοδότηση ΚΑΙ του αντιφασιστικού αγώνα ως ένα πεδίο συνολικής αντιπαράθεσης με τον κόσμο της εκμετάλλευσης, των διαχωρισμών, της εξουσίας. Μένει ανοιχτό το στοίχημα της συνολικότερης αντικρατικής-αντικαπιταλιστικής δράσης που θα περνά μέσα από το τσάκισμα των χρυσών εφεδρειών των αφεντικών και το μπλοκάρισμα των κυρίαρχων στρατηγικών επιλογών κράτους και κεφαλαίου.

Αντιλαμβανόμενοι τα παραπάνω όρια, πριν πολλούς μήνες γράψαμε: *«Στρατηγική επιλογή της συλλογικότητας μας αποτελεί η γέννηση και η προώθηση πολύμορφων κοινωνικών αγώνων, που θα απαντούν συνολικότερα στις επιταγές της κυριαρχίας, αλλά και στο φασισμό, ως μια από τις κυρίαρχες παραμέτρους τις. Αγώνες, στους οποίους, θέση έχουν όλοι και όλες. Μετανάστες και ντόπιοι, εργαζόμενοι κι άνεργοι, όλοι όσοι δε διαβάζουν την πραγματικότητα κάτω από τον παραμορφωτικό φακό των media, αλλά βρίσκονται στους δρόμους δημιουργώντας τους δικούς τους αγώνες. Υπάρχουν πολλοί, που απέναντι στις φασιστικές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, θα προτάξουν την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα. Υπάρχουν πολλοί, ντόπιοι και ξένοι, που προσπαθούν να ξαναϋψάνουν τον κοινωνικό ιστό, με την υπόθεση του αγώνα για την ανατροπή. Υπάρχουν αυτοί που πιστεύουν, πως οι φτωχοί κι οι καταπιεσμένοι, οι από κάτω αυτού του κόσμου, δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα μεταξύ τους, αλλά να ενωθούν αδιαμεσολάβητα κι αντιεραρχικά, ώστε να κοιτάξουν στα ίσα το θηρίο και να διεκδικήσουν όσα τους στερεί εδώ κι εκατοντάδες χρόνια. Με όλους αυτούς έχουμε βάλει στοίχημα να βρεθούμε και να δούμε πως από κοινού μπορούμε να λειτουργήσουμε στην κατεύθυνση της κοινωνικής χειραφέτησης. Δημιουργώντας τους δικούς μας αγώνες που θα αμφισβητούν συνολικά το σύστημα και θα θέτουν επιθετικά κι απαρέγκλιτα την απαίτηση για την αποτίναξη οποιουδήποτε ζυγού. Η αντιμετώπιση του αναδυόμενου φασισμού μπορεί να επιτελεστεί μόνο εντός αυτής της γενικευμένης αντίστασης κι όχι αποσπασματικά μέσω ενός θολού «αντιφασιστικού μετώπου». Μόνος τρόπος για να υπάρχει ελπίδα είναι να σπάσει η βουβαμάρα κι ο φόβος της κοινωνίας, καταστάσεις και συναισθήματα, που αποτελούν τροχοπέδη στην ανατρεπτική οργάνωση και προοπτική. Σκοπός μας να δημιουργηθούν αγώνες, που θα απαντούν και θα τσακίζουν τη φασιστική επιθετικότητα, αλλά παράλληλα θα δημιουργούν τις δομές, τις σχέσεις και τα μέσα για την ανοιχτή αντιπαράθεση με όλον τον εξουσιαστικό συρφετό. Θέλουμε να δημιουργήσουμε τα δίκτυα που θα μας επιτρέπουν την ουσιαστική επικοινωνία με τους ανθρώπους των γειτονιών μας, που θα μπορούν να απαντούν στη φασιστική παρουσία, αλλά θα αποτελούν και το συνδυαστικό κρίκο των αγώνων μας».*

Με βάση τα παραπάνω, κρίνουμε σκόπιμο να μοιραστούμε την εμπειρία που αποκομίζουμε από 3 μέτωπα που επιλέξαμε να εμπλακούμε την προηγούμενη περίοδο. Μετά το καλοκαίρι του 2012, αναρχικοί-ές, σύντροφοι-ες ανένταχτες-οι και συναγωνίστριες-ές από τις περιοχές μας, προχωρούμε στη δημιουργία του Αντιφασιστικού Δικτύου στις ανατολικές συνοικίες. Εξαρχής, ορίζεται ο οριζόντιος, μαχητικός και αντιεξουσιαστικός χαρακτήρας του, ενώ επιλέγεται συνειδητά η μορφή του Δικτύου και η λειτουργία του μέσα από άτακτες συνελεύσεις και την ανάληψη πρωτοβουλιακών δράσεων. Το Δίκτυο έθεσε ως συγκεκριμένους στόχους την οργανωμένη βελτίωση της υπόθεσης του μαχητικού αντιφασισμού, την πολύμορφη προώθηση της αντιφασιστικής κουλτούρας στην τοπική κοινωνία και τη σταθερή δυναμική

παρουσία μέσω μαζικών αντιφασιστικών παρεμβάσεων. Με βάση τα παραπάνω, προχώρησε σε μια σειρά δράσεων: έκδοση χιλιάδων αντιφασιστικών αυτοκόλλητων, μαζικές εξορμήσεις για αναγραφή αντιφασιστικών συνθημάτων, μαζικές παρεμβάσεις σε πλατείες και δημόσιους χώρους, μαζική παρουσία ή επαγρύπνηση στα πλαίσια των εορταστικών παζαριών που διεξάγονται σε ενορίες των γειτονιών μας, άμεσες απαντήσεις στη φασιστική παρουσία. Η εμπειρία αυτή είχε σαφή θετικά αποτελέσματα: πολλοί άνθρωποι ενεπλάκησαν για 1^η φορά σε μια πολιτική συλλογική διεργασία συζήτησης και συνδιαμόρφωσης, βοηθήθηκε η ανάπτυξη της συντροφικής γνωριμίας και εμπιστοσύνης μεταξύ των εμπλεκόμενων αγωνιστών, συνέβαλε πολύτιμα στην καλλιέργεια της αντιφασιστικής κουλτούρας στους κόλπους καταρχήν της νεολαίας, αποτράπηκε η εκδήλωση φασιστικής παρουσίας και δράσης σε «προνομιακά» πεδία, όπως οι εμποροπανηγύρεις και τα παζάρια, εκμηδενίστηκε ο χρόνος ακόμα και της φευγαλέας χρυσαυγίτικης παρουσίας μέσω σπρέι ή τρικακίων μέσα από μαζικές και δημόσιες «διορθωτικές» κινήσεις, βελτιώθηκε ο συντονισμός και η επικοινωνία γύρω από την άμεση αντιφασιστική δράση αποφεύγοντας ταυτόχρονα τις εξειδικεύσεις και τους ρόλους. Ταυτόχρονα, εκτιμούμε ότι δεν καταφέραμε, προς το παρόν, να δώσουμε πιο συνολικές και πειστικές πολιτικές απαντήσεις απέναντι στο ξεδίπλωμα του φασιστικού φαινομένου και του ευρύτερου κρατικού αυταρχισμού. Από τη μια, η έλλειψη παραγωγής μια πιο συνολικής κριτικής θεώρησης δε μας επέτρεψε, ίσως, να προχωρήσουμε σε πιο στοχευμένες πολιτικές καμπάνιες ή, απ' την άλλη, η ένταση των στιγμών που παράγει η φασιστική παρουσία βραχυκύκλωσε τη δυνατότητα μας να παρέμβουμε σε περισσότερα επίπεδα πέραν της αναγκαίας μαχητικής απόκρουσής της. Εκτιμούμε ότι εισερχόμαστε σε μια περίοδο όπου οι απαντήσεις σε αυτά τα ανοικτά ερωτήματα, θα κρίνουν σε μεγάλο βαθμό όχι μόνο τα χαρακτηριστικά του αντιφασιστικού αγώνα και την τύχη των αντιφασιστικών μορφωμάτων, αλλά θα επηρεάσουν ανεξίτηλα το σύνολο του ευρύτερου ανατρεπτικού-απελευθερωτικού αγώνα.

Ως συλλογικότητα επιλέξαμε μεταξύ άλλων, εδώ και καιρό να βάλουμε 2 συγκεκριμένα στοιχήματα μέσα στο πεδίο των κοινωνικών μετασηματισμών. Το ένα αφορά τους μετανάστες και τους πρόσφυγες που κατοικούν στις γειτονιές μας και το άλλο τους μαθητές και τις μαθήτριες, τους νεολαίους μέσα και έξω από τα σχολεία. Σ' αυτά τα 2 μέτωπα, επιλέξαμε να ρίξουμε ακόμα περισσότερο τις δυνάμεις μας μέσα στη συγκυρία που περιγράψαμε παραπάνω.

Όσον αφορά τους μετανάστες, διακρίνουμε την κρισιμότητα να αποκρουστεί η ευρύτερη ρατσιστική στρατηγική του κράτους, καθώς και η διάχυση του κοινωνικού ρατσισμού και κανιβαλισμού ως εμπόδιο για την ίδια την επαναστατική υπόθεση. Η εμπέδωση του κοινωνικού ρατσισμού στους κόλπους της «ντόπιας κοινωνίας» και οι συνθήκες εξόντωσης των μεταναστών αποτελούν κομβικά σημεία για την περαιτέρω υποτίμηση των εκμεταλλεόμενων τάξεων. Στη βάση αυτή, επιλέξαμε να δράσουμε στην κατεύθυνση της απόκρουσης της ρατσιστικής επιθετικότητας και του κοινωνικού κανιβαλισμού, της δημιουργίας γέφυρας επικοινωνίας με τους μετανάστες των γειτονιών μας, καθώς και την αναζήτηση κοινών εδαφών για την ανάπτυξη αντιστάσεων και αγώνων. Με στοχευμένα μοιράσματα ξενόγλωσσων κειμένων σε πλατείες, δημόσιους χώρους και στέκια που οργανώνουν τη δημόσια ζωή τους, επιχειρήσαμε να δημιουργήσουμε κοινωνικές αναπαραστάσεις που να προωθούν την αλληλεγγύη και αγωνιστική συνύπαρξη ντόπιων και μεταναστών. Με την οργάνωση δημιουργικών δραστηριοτήτων σε πλατείες που οικειοποιούνται κυρίως από μετανάστες αλλά και ντόπιους (πλ. Μεσολογγίου, πλατεία εργ. πολυκατοικιών Καισαριανής) προσπαθήσαμε να δώσουμε απαντήσεις όχι μόνο στην κυρίαρχη ρατσιστική ατζέντα του κράτους αλλά και στη διάχυση των προκαταλήψεων, των διαχωρισμών και κάθε λογής κανιβαλισμού που αποτυπώνονται στα κοινωνικά εδάφη που ζούμε κι εμείς οι ίδιοι. Ταυτόχρονα, θέσαμε ως επίδικο των κινήσεων αυτών την προώθηση της από κοινού περιφρούρησης των δημοσίων χώρων από φασιστικά και ρατσιστικά φαινόμενα, κάτι που αποτελούσε ένα γόνιμο έδαφος για συζήτηση και επαφή με ντόπιους και μετανάστες. Η άμεση συλλογική εμπλοκή μας στη δημόσια ζωή και τις κοινωνικές διεργασίες που παράγονται μέσα στις ίδιες τις γειτονιές που ζούμε και κινούμαστε, μάς έδινε την ευκαιρία να αποτελούμε συνάμα μέρος και του «προβλήματος», αλλά και των «λύσεων» του. Μ' αυτό εννοούμε τη δυνατότητα να παρεμβαίνεις άμεσα και σε πρώτο πρόσωπο πχ. σε γειτονιές που κάποιοι θέλουν να δημιουργήσουν «εθνικές» εντάσεις μεταξύ αλβανών και ελλήνων ή να δημιουργήσουν συνθήκες φυλετικού απαρτχάιντ με βάση τη χωροταξία μιας πλατείας. Οι παραπάνω εμπειρίες μάς γεμίζουν με περισσότερη θέληση να αναζητήσουμε τα κοινά εδάφη όπου μπορούν να συναντηθούν οι αγωνίες, οι ανάγκες και τα συμφέροντα των «από κάτω» πέρα από τη διαμεσολάβηση των εθνικών ταυτοτήτων. Και σ' αυτό δεν αρκεί η δράση που επικαλείται την αλληλεγγύη στους μετανάστες ούτε και η στείρα πολιτική καταγγελία της ρατσιστικής και μισαλλόδοξης ρητορείας των μηχανισμών του

καθεστώς. Επίδικο παραμένει η αλληλέγγυα και αγωνιστική συνύπαρξη ντόπιων και μεταναστών πάνω στο έδαφος των κοινών αναγκών και συμφερόντων, μέσα στα πεδία των κοινωνικών-ταξικών αγώνων.

Τέλος, εδώ και 3 χρόνια, επιλέξαμε να πυκνώσουμε τη δράση μας γύρω από τα σχολεία και τη νεολαία των περιοχών μας. Αρχικά, στοχεύαμε στο επίπεδο της αντιπληροφόρησης και της απεύθυνσης, τη διάχυση του αναρχικού λόγου και προτάγματος, μετέπειτα δε, αφουγκραζόμενοι τις αναγκαιότητες της συγκυρίας, αφ' ενός εξειδικεύσαμε αφ' ετέρου διευρύνσαμε τη δράση μας. Θεωρήσαμε σημαντικό να συμβάλλουμε στην καλλιέργεια αντιφασιστικών αντανάκλαστικών μέσα κι έξω από τα σχολεία. Αυτό εκτιμούμε ότι μπορεί να μεγεθυνθεί και να πάρει σάρκα και οστά μέσα από τη δημιουργία αυτοοργανωμένων μαθητικών πυρήνων, ομάδων και συλλογικοτήτων που θα αναζητήσουν αυτόνομα και αδιαμεσολάβητα τις συλλογικές απαντήσεις του μέσα στο έδαφος που ζουν. Η συχνή παρουσία μας στο πρωινό και μεσημεριανό κουδούνι με μοιράσματα και παρεμβάσεις, η παρουσία μας στις πλατείες και τα πάρκα μέσα από στοχευμένες δραστηριότητες για νέους (σε ηλικία και μυαλά) πχ. συναυλία, graffiti, σεμινάριο stencil, προβολές κ.α., οι παρεμβάσεις αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης για ζητήματα, όπως η απεργία των εκπαιδευτικών και οι εισβολές στις μαθητικές καταλήψεις, η έκδοση εντύπου στοχευμένης απεύθυνσης σε νεολαίους (Μαυροπίνακας) συμπυκνώνει τη διάθεσή μας όχι μόνο να επικοινωνήσουμε και να εμπλακούμε με τις διεργασίες της νεολαίας μέσα κι έξω από τα σχολεία, αλλά και να συμβάλλουμε στην ανάληψη πρωτοβουλιών και άμεσης δράσης από τα ίδια τα υποκείμενα. Μέσα από την εμπειρία αυτή, θεωρούμε ότι, αφενός, μπορεί εύκολα να αποδομηθεί η πολυδιαφημισμένη «απήχηση» της Χ.Α στους κόλπους της νεολαίας (κατασκευασμένη κυρίως από τα media και τη βλακεία της αριστεράς), αλλά και να διαμορφωθούν οι συνθήκες για όσους και όσες θέλουν να πάρουν την υπόθεση της συλλογικής και αυτοοργανωμένης δράσης στα χέρια τους. Και ήδη αυτή η διάθεση έχει αρχίσει να καταγράφεται στις γειτονιές μας ελπίζοντας να αποκρούσει την απήχηση της εθνικιστικής και ρατσιστικής προπαγάνδας στους κόλπους της νεολαίας και να ναρκοθετήσει τα τείχη της πειθάρχησης, της εντατικοποίησης και της υποταγής που χτίζει το σύγχρονο σχολείο.

5. Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΩΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ

Οι εξελίξεις μετά τη δολοφονία του Π.Φύσσα στο πεδίο του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού αναπόφευκτα γεννούν πολλά ανοιχτά ερωτήματα για το μέλλον και την εξέλιξη του αντιφασιστικού αγώνα, συγκεκριμένα, και της ανατρεπτικής-απελευθερωτικής υπόθεσης ευρύτερα. Και σ' αυτήν τη συγκυρία ούτε μπορούμε να αδρανούμε αναζητώντας τις «χρυσές συνταγές» της πολιτικής-κοινωνικής δράσης ούτε και να παραδοθούμε στην ανέξοδη εφαρμογή του «βλέποντας και κάνοντας». Η περίοδος είναι κρίσιμη, διότι οι βαθιοί μετασηματισμοί που συμβαίνουν μέσα στους κρατικούς μηχανισμούς και την κοινωνία, η ρευστότητα και η βία που παράγουν, θέτουν νέες συνθήκες και νέες προκλήσεις για τον κόσμο του αγώνα. Ως εκ τούτου, είναι σημαντικό για κάθε συλλογικό μόρφωμα αγώνα, για καθέναν και καθεμία που ασφυκτιά και πνίγεται μέσα στον κόσμο αυτό, να παραχθούν ερωτήματα, τακτικές, σχέδια και προτάσεις που να συγκλίνουν πάνω στην κοινή υπόθεση της κοινωνικής χειραφέτησης και επανάστασης, της ανθρώπινης απελευθέρωσης και της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης. Ως εκ τούτου, θεωρούμε σημαντικό να καταθέσουμε αδρομερώς τις σκέψεις μας, άλλοτε σαν ανοιχτά ερωτήματα και προτάσεις, άλλοτε σαν θέσεις και στοχεύσεις, μέσα στην ευρύτερη διεργασία των κινηματικών απαντήσεων πάνω στα ζητήματα που ανοίγει η ίδια η πραγματικότητα.

Δημόσιος χώρος-Δημόσια σφαίρα

Όπως είπαμε και παραπάνω, η υπόθεση του αντιφασισμού και κυρίως των μαχητικών του εκφάνσεων, έθεσε ως στόχο την απόκρουση και τον περιορισμό της φασιστικής επιθετικότητας. Από τις επετειακές ή τις έκτακτες αντισυγκεντρώσεις των προηγούμενων ετών απέναντι στους χρυσαυγίτες, διανύσαμε μια μακρά περίοδο καθημερινής και πολύμορφης σύγκρουσης με την παρουσία της Χ.Α. σε κάθε γωνιά της χώρας. Η μάχη των δρόμων, η σύγκρουση δηλαδή για τον έλεγχο του δημοσίου χώρου ως προνομιακού πεδίου πολιτικής δράσης, παραμένει ανοικτή παρά την πρόσκαιρη απόσυρση των ταγμάτων εφόδου της Χ.Α μετά τη δολοφονία Φύσσα και την κρατική διαχείρισή της. Ταυτόχρονα, όμως, παραμένει αμείλικτα ανοικτό το ερώτημα γύρω από την κυριαρχία της δημόσιας σφαίρας: του παραγόμενου πολιτικού λόγου από τους

μηχανισμούς προπαγάνδας του καθεστώτος και των φασιστών σε σύγκρουση με τη δημόσια καταγραφή του λόγου, των αναλύσεων και των προταγμάτων των κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων και αγώνων. Στην εποχή της κυριαρχίας των media, ηλεκτρονικών ή ψηφιακών, παραμένει ανοικτό το πολιτικό ερώτημα το πώς μπορεί το κίνημα να σπα στη ζώσα πραγματικότητα τον κυρίαρχο μονόλογο της εξουσίας και των κολαούζων του. Πώς μπορεί να διαχειριστεί γεγονότα, αφορμές, τεχνολογικές εξελίξεις και μέσα, ώστε να ρηγματώσει την ηγεμονία και την επιβολή του κυρίαρχου λόγου στην καθημερινότητα εκατομμυρίων υπηκόων. Και στην αναγκαιότητα αυτή, συνεισφέρουν και τα συμπεράσματα των Γάλλων συντρόφων γύρω από την απόσυρση του Εθνικού Μετώπου από τους δρόμους και την ταυτόχρονη κατάκτηση τεράστιου μηνιακού χρόνου που συνέβαλε και στην από-δαιμονοποίηση των ακροδεξιών, αλλά και στην τετριμμενοποίηση των απόψεων τους. Και εδώ είναι κρίσιμο να ανοίξει μια κουβέντα όχι μόνο για τα μέσα αντιπληροφόρησης που διαθέτουμε ως κίνημα και την υπεράσπιση-διεύρυνσή τους, αλλά και για τη δυνατότητά μας να δίνουμε συνεκτικές, συνολικές και δυναμικές απαντήσεις μέσα στη ροή του κοινωνικο-πολιτικού γίγνεσθαι χωρίς να περιχαρκακνόμεσθε μέσα στην ευρύτητα και την πολυμορφία των κινηματικών δομών και εγχειρημάτων. Γιατί η βιαιότητα της ταξικής επίθεσης που δεχόμαστε από κράτος, ΜΜΕ και αφεντικά, διαθέτει ένα τεράστιο ιδεολογικό και προπαγανδιστικό οπλοστάσιο που πρέπει να αποδομηθεί μέσα στην καθημερινότητά μας. Εν ολίγοις, η ίδια η δράση μας πρέπει να αποτελέσει την ίδια την εκκωφαντική φωνή μας που θα δώσει πειστικές απαντήσεις σ' εμάς και τους γύρω μας επιδιώκοντας να σπάσει την εικόνα της άτρωτης εξουσίας, των αυτονόητων και των κηρυγμάτων της.

Πάλη ενάντια στο τετριμμένο

Το χτίσιμο του σύγχρονου ολοκληρωτισμού βασίζεται πάνω σε μια σειρά καταστάσεων εξαίρεσης που το κράτος έρχεται να δημιουργήσει σε συνεργασία με το σύνολο των διωκτικών, θεσμικών, ποινικών και προπαγανδιστικών μηχανισμών του. Και όσο πιο εύκολα εμποδισθούν οι «εξαιρέσεις» αυτές ως καθημερινότητα στις συνειδήσεις και τις συμπεριφορές της κοινωνίας, τόσο πιο γρήγορα και εύκολα θα παράγονται νέες συνθήκες πίσω από τις οποίες το καθεστώς οχυρώνεται και τροφοδοτεί την πυγμή και τη βαρβαρότητά του. Και πλέον οι ιδέες και ρητορικές που επενδύουν και δικαιολογούν τις καταστάσεις αυτές, παρουσιάζονται ως αυτονόητα, ως τετριμμένοι άξονες πάνω στους οποίους χτίζεται ο κυρίαρχος λόγος. Η καταδίκη της βίας απ' όπου κι αν προέρχεται, τα συνταγματικά τόξα του κοινοβουλίου, ο σεβασμός στην αστική νομιμότητα, οι κάθε λογής εθνικοί μονόδρομοι και οι λογικές αποκλεισμού και εξόντωσης όσων «περισσεύουν» αποτελούν μερικά παραδείγματα που πρέπει να εξαντλήσουμε την κριτική και αποδομητική δράση μας μέσα στις κοινωνικές διεργασίες. Οι διευρυμένες πολιτικές καμπάνιες, η συμπύκνωση των κινηματικών απαντήσεων σε επιμέρους, αλλά κομβικές για το καθεστώς εξελίξεις, η ανοιχτή σύγκρουση με τους θεσμούς και πρόσωπα που στρώνουν το χαλί στις εξελίξεις αυτές και η ανάδειξη της κοινωνικής-ταξικής απειθαρχίας είναι κάποιες από τις κατευθύνσεις που μπορούν να συμβάλλουν στο σαμποτάζ της ολοκληρωτικής μηχανής και των κοινωνικών προεκτάσεών της. Για παράδειγμα, πως μέσα σ' αυτήν τη συγκυρία θα σπάσουμε έμπρακτα τη μέγγενη της αστικής νομιμότητας που επισκιάζει κάθε υποψία κοινωνικής έντασης και αντίδρασης χωρίς να περιοριζόμεσθε στην πολιτική καταγγελία του ολοκληρωτισμού και στην απλή συμπαράσταση σε όσους υπόκεινται στις συνέπειες του;

Η συγκρουσιακή έκφανση της δημιουργίας ενός άλλου παραδείγματος

Όπως είπαμε και παραπάνω, το σύνολο των εγχειρημάτων και των δομών αυτοοργάνωσης, αλληλοβοήθειας και άμεσης δράσης που αφορούν τη ζωή και την καθημερινότητα μας συναντούν τα όριά τους σε μια περίοδο που τα ευρύτερα μέτωπα του κοινωνικού-ταξικού πολέμου υποχωρούν. Συλλογικές κουζίνες, χαριστικά παζάρια, κοινωνικά ιατρεία, καταλήψεις στέγης, δίκτυα άμεσης δράσης και υπεράσπισης των κοινωνικών αγαθών, αυτομορφωτικά εργαστήρια και άλλα παραδείγματα αυτοοργάνωσης της καθημερινότητάς μας έχουν αποκτήσει κοινωνικό και πολιτικό βάθος στους κινηματικούς κόλπους ανά την Ελλάδα και έχουν βοηθήσει κατά πολλούς στην κοινωνική διεύρυνση των εγχειρημάτων αγώνα, αλλά και στην αναζήτηση υλικών απαντήσεων στους εκβιασμούς και τις προσταγές που επιβάλλει η φτώχεια και η ανεργία. Ο αυτοοργανωμένος πολιτισμός που οργανώνει ο κόσμος του αγώνα αποτελεί για μας θεμελιακό χαρακτηριστικό της προταγματικής του για τον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Ταυτόχρονα, όμως, εκτιμούμε ότι δεν μπορεί ο πολιτισμός αυτός να' ναι η μοναδική του απάντηση απέναντι στη συγκυρία ούτε και να γίνεται μια πολιτική αντιστροφή δίνοντας μονομερή προτεραιότητα στη μαζικότητα των εγχειρημάτων αυτών έναντι της ενίσχυσης και της γέννησης νέων εγχειρημάτων και εστιών αντίστασης και αγώνα. Το επίμονο και επίπονο χτίσιμο της αυτονομίας αποτελεί μια ακόμα συγκρουσιακή διαδικασία

εντός της υπάρχουσας κοινωνίας που επιδιώκει να προβάλλει και να στηρίξει έμπρακτα ένα άλλο, ανταγωνιστικό παράδειγμα οργάνωσης της ζωής και της κοινωνίας. Έτσι, δεν μένει να εργαλειοποιούμε τις υποδομές στην υπηρεσία της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας ως μορφές απεύθυνσης και αναγνωρισιμότητας, αλλά να τις θέσουμε στην υπηρεσία μιας ζώσας αγωνιστικής διαδικασίας που αλλάζουμε τις ζωές μας, συμβάλλουμε στην ανατροπή των κοινωνικών συσχετισμών, δημιουργούμε σχέσεις, νοήματα και αγώνες που σπάνε τα τείχη της σιωπής, του φόβου και της μοιρολατρίας μέσα στις τάξεις των εκμεταλλευομένων. Σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης, ο αγώνας ενάντια στη φτώχεια και την υποτίμηση είναι ένας αγώνας για την κοινωνική χειραφέτηση και την κοινωνική επανάσταση. Αν αποκόψουμε τις μορφές και τα μέσα του αγώνα μας από τους σκοπούς του, αργά η γρήγορα, θα βρεθούμε αγκαλιά με την πολιτική ενσωμάτωση και την κινηματική ήττα.

Κινηματική συγκρότηση υποκειμένων και αγώνων

Όπως προείπαμε, το αντιφασιστικό πρόταγμα δεν μπόρεσε να γίνει το σημείο σύνδεσης επιμέρους υποκειμένων και αγώνων. Αντίθετα, υπήρξε ο ελάχιστος κοινός παρανομαστής πάνω στον οποίο κατάφεραν να παραχθούν επιμέρους κοινωνικές συμμαχίες και συνδέσεις που είτε αναζωογόνησαν πρόσκαιρα υπάρχοντες σχηματισμούς αγώνα είτε δημιούργησαν νέους με σαφή όρια. Και η παραπάνω συνθήκη δεν περιορίζεται μόνο στα όρια του αντιφασισμού, αλλά περιγράφει τη γενικότερη αδυναμία συγκρότησης πλατύτερων μετώπων αγώνα από τους αγωνιζόμενους. Ο γενικότερος κατατεμαχισμός των αγώνων, τα κλειστά και αυτοαναφορικά περιεχόμενά τους και οι απαξιωμένες, σε πολλές περιπτώσεις, μορφές διεξαγωγής του συνηγορούν όχι μόνο στις απανωτές σφαλιάρες και στις ήττες μας, αλλά και στην απαξίωση της ίδιας της συνθήκης αγώνα ενισχύοντας αμείλικτα την ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Η σημασία της αναζήτησης ευρύτερων περιεχομένων και μορφών αγώνα που να βοηθούν στη σύνδεση επιμέρους αγωνιζόμενων μειοψηφιών δεν μπορεί να αφεθεί στα χέρια της τύχης, στους χειρισμούς του καταρρέοντος συνδικαλισμού και τους τυχοδιωκτισμούς των κομματικών επιτελείων. Είναι πιο επίκαιρη από ποτέ η συζήτηση γύρω από την οργάνωση της κοινωνικής-ταξικής απερίθωτης όχι ως όραμα και ως πρόταγμα, αλλά ως επαναστατικό σχέδιο και απελευθερωτική προοπτική. Μια συζήτηση που πρέπει να διεξαχθεί ανάμεσα στις πολιτικές, κοινωνικές, ταξικές συλλογικότητες αγώνα που στοιχηματίζουν ανοικτά στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης και αυτοδιεύθυνσης.

πρωτοβουλία αναρχικών-αντιεξουσιαστών
από τους πρόποδες του Υμηττού
ρααργι.squat.gr